

มติฯ มั่นคงดี พาใช้เงิน

โดย หมอเขียว (ดร.โจเพชร กัลลำน)

ผู้เชี่ยวชาญด้านการแพทย์ทางเลือกวิถีธรรมชาติ

สำนักการแพทย์ทางเลือก

กระทรวงสาธารณสุข

มติฯ มุ่งคนดี พาให้เจริญ

โดย อาจารย์หมอเขียว
(ดร.ใจเพชร กล้าจน)
ผู้เชี่ยวชาญด้านการแพทย์ทางเลือกวิถีธรรม
สำนักการแพทย์ทางเลือก
กระทรวงสาธารณสุข
ศูนย์เรียนรู้สุขภาพพึ่งตนตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง

มติหมอดนดี พาใช้เกิณ

ISBN 978-616-284-619-9

โดย หมอเอี้ยว (ดร.โจเพชร กล้าจน)
ผู้เชี่ยวชาญด้านการแพทย์ทางเลือกวิถีธรรม
สำนักการแพทย์ทางเลือก กระทรวงสาธารณสุข
ศูนย์เรียนรู้สุขภาพพึ่งตนตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง

สวณป่านาบุญ ๑ โทร.๐๘๒-๓๔๗-๓๘๘๘

๑๑๔ หมู่ ๑๑ ต.ดอนตาล อ.ดอนตาล จ.มุกดาหาร ๔๙๑๒๐

สวณป่านาบุญ ๒ โทร.๐๘๑-๖๙๐-๒๓๑๑

๑๔๐/๑ หมู่ ๘ บ้านพรุค้อ ต.ชะอวด อ.ชะอวด จ.นครศรีธรรมราช ๘๐๑๘๐

สวณป่านาบุญ ๓ โทร.๐๘๑-๘๐๐-๔๕๑๑

๓๐/๒๘ หมู่บ้านคันทรการไถ่น หมู่ ๑๐ ต.คลองสาม อ.คลองหลวง จ.ปทุมธานี ๑๒๑๒๐

สวณป่านาบุญ ๔ โทร.๐๘๗-๔๓๕-๓๔๕๕

๕๕,๕๗-๖๐ หมู่ ๔ บ้านแดนสวรรค์ ต.อุ่มเหมา อ.ธาตุพนม จ.นครพนม ๔๘๑๑๐

สวณป่านาบุญ ๕ โทร.๐๘๑-๔๔๒-๐๔๗๔ โทร.๐๘๙-๔๐๑-๙๐๔๗

๔๒/๔ หมู่ ๕ ต.ตาขัน อ.บ้านค่าย จ.ระยอง ๒๑๑๒๐

www.morkeaw.net

งานแพทย์วิถีธรรม

กลุ่มงานเวชกรรมสังคม โรงพยาบาลอำนาจเจริญ

โทร.๐๔๕-๕๑๑-๙๔๐ ถึง ๘ ต่อ ๑๒๒๔,๑๒๒๕

พิมพ์ครั้งที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๕๙

จัดพิมพ์โดย บริษัท สำนักพิมพ์แสงแดด จำกัด โทร.๐๒-๙๓๔-๔๔๑๔ ต่อ ๒๐๗

พิมพ์ที่บริษัท พิมพ์ดี โทร. ๐๒-๔๐๑-๙๔๐๑

สารบัญ

เล่าห์เหลี่ยมของอตัตา.....	๕
มติหม่คนดีคือ ลิขิตของฟ้าดิน.....	๘
มาเพื่ออะไร...มาเพื่อไม่เอาอะไร...	
สุดท้ายคืออะไร?.....	๑๘

โอรัมภาคิยสังโยชน ๕ / สังโยชนเบื้องต่ำ ๕.....	๑๖
อาริยบุคคล ๔.....	๑๗
สังโยชน ๓.....	๑๗
สาราณียธรรม ๖.....	๒๔
พุทฺธพจน์ ๗.....	๒๔
อุปฺธิหาปริยธรรม ๗.....	๒๕
เหตุแห่งวิมุต ๕.....	๒๕
มหาปเทส ๔.....	๒๖
สัปปุริสธรรม ๗.....	๒๖
อริยมรรคมีองค์ ๘.....	๒๗
จรณะ ๑๕.....	๒๘
ปฏิจจสมุปบาท ๑๑ (อนุโลม ๑๑).....	๒๙
อุปฺกิเลส ๑๖.....	๓๐
ศีล ๔๓.....	๓๑
จิตอาสาแพทยวิธิธรรม เพื่อมวลมนุษยชาติ.....	๔๒

เรื่องการเข้าใจผิดของเรากับผู้อื่นนั้น

เราต้องระลึกไว้ว่ามันคือ วิกฤตกรรมเขา
วิกฤตกรรมเรา แก้ไขได้ด้วยการทำดี
ไม่มีถือสาไปเรื่อยๆ แล้ววันใดวันหนึ่งข้างหน้า
ในชาตินี้หรือชาติหน้าหรือชาติอื่นๆ สืบไป
ความเข้าใจผิดนั้นก็หมดไปเอง

ใจเพชร กล้าจน (หมอเขียว)

 คำคมเพชรจากใจเพชร

 www.morkeaw.net
www.boonniyom.net

เล่าเรื่องเหลี่ยมของอตัตา

ประเด็นการบริหารงานก็ต้องมีผู้รับใช้ ถ้ามีคนลาออกก็ต้องตั้งคนใหม่ เพราะว่าทำงานโดยใช้สาธารณโภคี เราต้องใช้หลักสาราณียธรรม ๖ พุทธพจน์ ๗ อปริหานิยธรรม ๗ อันนี้เป็นระบบหลักของเรา ให้พี่น้องเข้าใจอันนี้ให้ดี ระบบของเราต้องใช้ระบบหมู่ พระพุทธเจ้าตรัสว่า “มิตรดีสหายดีสังคมสิ่งแวดล้อมดีเป็นทั้งหมดทั้งสี่ของการปฏิบัติมรรคมืองค์แปดสู่ความพ้นทุกข์” และพระพุทธเจ้าตรัสเรื่องของธรรมที่พาเจริญอย่างเดียวไม่มีความเสื่อมเลย คือ อปริหานิยธรรม ๗ นั้น หมู่คนดีต้องหมั่นประชุมกันเป็นเนืองนิตย์ พร้อมเพรียงกันประชุม พร้อมเพรียงกันเล็ก พร้อมเพรียงกันช่วยทำกิจ ก็หมายความว่าต้องใช้มติหมู่คนดี

มติหม่คนดีจะพาให้เกิดความเจริญ มติหม่คนดีจะขัดเกลาเพื่อลดทอนและอัตรตาของเรา ขัดเกลากิเลสทุกตัว เราไม่ใช้มติหม่คนดีไม่ได้นะ มันจะเป็นความเสื่อม เสื่อมอย่างเดียว ไม่มีเจริญ แต่กิเลสไม่ยากใช้มติหม่หรือ เพราะกิเลสมันจะไม่ได้ตั้งใจ กิเลสมันฉลาด บางทีอยากได้มวลมากๆ อยากได้ความร่วมมือมากๆ หลายคน มันก็จะบอกว่า เออทุกคนเป็นเจ้าของนะ ทุกคนมีส่วนร่วม ทุกคนมาร่วมกันทำ แต่เวลาอยากได้ส่วนตัวก็ไม่พูดอย่างนี้หรอก บอกว่า คนนั้นคนนี้ไม่ได้มาประจำ เอามติของฉันก็แล้วกัน เอามติกลุ่มเล็กของฉันก็แล้วกัน มติกลุ่มนั้นกลุ่มนี้ก็ว่าไป มันก็เป็นเล่ห์เหลี่ยมของอัตรตาที่มันจะเอาแต่ใจตนเอง **เล่ห์เหลี่ยมของอัตรตา**ก็เป็นอย่างนี้แหละ เวลาอยากได้ความร่วมมือเยอะๆ ก็จะบอกว่าทุกคนมีส่วนร่วม เวลาจะอยากตามใจตนเอง ก็จะบอกว่า คนนั้นคนนี้ไม่ได้มาบ่อย ไม่ได้มามาก แล้วก็พยายามตัด ตัด ตัดออก ก็จะพยายามที่จะเอาหมูที่ตนเองได้ตั้งใจนั้นแหละ กลุ่มก็จะเล็กลงไปตามนั้น ต้องระวังความฉลาดของอัตรตา มันจะใช้ตัวนี้เป็นเครื่องมือ พอกอัตรตาให้โตขึ้นๆ

ต้องทำด้วยใจที่บริสุทธิ์ให้เหมาะสมกับแต่ละเรื่องแต่ละสถานการณ์ เพราะบางเรื่องบางสถานการณ์ก็ต้องมีกรรมการชุดหนึ่ง ซึ่งเป็นชุดเล็ก แต่ก็คือชุดที่หมูกลุ่มทั้งหมดอนุมติมอบหมายให้ดำเนินการนั้นแหละ และบางเรื่องก็ต้องใช้กรรมการชุดใหญ่ มันก็ต้องมีทุกรูปแบบ จะใช้กรรมการชุดใหญ่ทุกเรื่องมันก็ได้ไม่ได้บางเรื่องเหมาะกับชุดเล็ก บางเรื่องก็เหมาะกับชุดใหญ่ ก็ต้องระวังอัตรตาของเราให้ดี ว่าเราใช้ชุดเล็กชุดใหญ่เพื่อสนองอัตรตา

หรือไม่ ต้องใช้เพื่อสลายอัตตาและให้เหมาะสมกับสถานการณ์ อันนี้ก็พิจารณาดูให้ดี **เรื่องมติของหมู่คนดีนั้น เป็นหัวใจหลักของการบรรลุธรรมเลยนะ** ถ้าไม่มีมติหมู่คนดีเราจะไม่บรรลุธรรม เพราะฉะนั้นเราจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องใช้มติหมู่คนดี มติหมู่คนดีจะทำให้เรานั้นได้ล้างความใจร้อนใจเร็ว เพราะการรวมมติหมู่คนดีนั้นจะช้ากว่าการที่เราตัดสินใจเอง และมติหมู่คนดีก็จะทำให้เราได้ล้างความยึดมั่นถือมั่น เพราะว่ามันจะมีบางอย่างที่มติหมู่คนดีเขาไม่เอาตามที่เราเสนอ

ข้อปฏิบัติที่ถูกต้องคือ เราก็เสนอสิ่งที่เราเห็นว่าดีไปด้วยใจที่เป็นสุข แล้วก็วางให้เป็นไปตามความคิดตามมติของหมู่คนดีด้วยใจที่เป็นสุข เราจะได้ฝึกทำดีแล้วก็วางดี มีความสุขกับการทำดี มีความสุขกับการวางดี สลับไปมาอย่างรู้เพียรรู้พักตลอดกาล จนกว่าเราจะปรินิพพานไม่เช่นนั้นเราจะไม่เจริญนะ ถ้าเอาแต่มติกูๆ มันก็คือเอาแต่ใจตัวเอง ก็เลสก็โตขึ้นทุกวันๆ พอกิเลสมันโตขึ้นทุกวันๆ เมื่อถึงวันที่ไม่ถูกใจมันก็โกรธแรงทุกข์แรง มันก็แตกความสามัคคี มันก็ตีบตัวเองกระเด็นออกจากหมู่ไม่มีความเจริญ อาศัยมติหมู่นี้แหละเป็นตัวที่จะขัดเกลาเรา ให้เสนอดีแล้วก็วางดี มันก็มีทั้งทำและมีทั้งวาง แต่ถ้าไม่มีมติหมู่คนดี มันหาความเจริญไม่ได้

มติหมู่คนดีคือ ลิขิตของฟ้าดิน

มติหมู่คนดีคือ ลิขิตของฟ้าดิน คือมติของมหาจักรวาล คือ คำตัดสินของมหาจักรวาล คือบารมีของเรา ของหมู่ ของโลก และของมหาจักรวาล สังเคราะห์ร่วมกัน มติหมู่คนดีเป็นตัวชี้วัด บารมีของเรา ของหมู่ ของโลก ของทั้งมหาจักรวาลเลยนะ เวลาหมู่ กลุ่มคนดีคุยกันแต่ละครั้ง มติที่ออกมานั้น พลังแห่งสัจจะเขาไม่ได้เอา เฉพาะวิบากดีร้ายของหมู่คนดีที่คุยกันมาสังเคราะห์เท่านั้น แต่เขา เอาวิบากดีร้ายของแต่ละชีวิตทั้งมหาจักรวาลมาร่วมสังเคราะห์ เรา เป็นลูกพระพุทธรเจ้าก็เรียนรู้สิ่งที่พระพุทธรเจ้าตรัสรู้การเชื่อมโยงพลัง ทั้งมหาจักรวาลนี้แหละ มาปฏิบัติให้ถูกต้องให้เป็นประโยชน์สูงสุดต่อ ชีวิตเราและผู้อื่นอย่างถูกสัจจะของปัจจุสมุปบาท (การเชื่อมโยงต่อ

๘ มติหมู่คนดีพาให้เจริญ

เนื่องกันเป็นลำดับๆ) แต่คนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจสัจจะนี้ ว่ามติของหมู่คนดินนั้นคือวิบากดีร้ายบารมีของทั้งมหาจักรวาล

มติหมู่คนดีคือ บารมีของทั้งมหาจักรวาล บารมีของทั้งจักรวาลคืออะไร คือบารมีว่า ณ เวลานั้นเขาจะให้เกิดดีได้มากแค่ไหน ถ้าบารมีได้แค่นั้นมันจะได้แค่นั้น มากกว่านั้นก็ไม่ได้ น้อยกว่านั้นก็ไม่ได้ ถ้ามากกว่านั้นมันจะเสียทันที น้อยกว่านั้นก็จะเสียทันที มติหมู่คนดีคือบารมีของทั้งจักรวาล คือลิขิตฟ้า คือคำตัดสินของมหาจักรวาล ต้องทำความเข้าใจอันนี้ให้ดี ว่าใครจะตัดสินใจเสนออะไร ทำอะไร ไม่ใช่ความคิดของเราคนเดียวนะ มันจะบวกลบคูณหารกันทั้งหมด พลังบารมีของทั้งมหาจักรวาลจะมาดลใจเราทั้งหมดนะ ดลใจคนนั้นคนนี้ให้คิดอย่างนั้น ให้คิดอย่างนี้ รวมทั้งความคิดของเราเองด้วย

เวลาจะโหวตกันวิบากดีร้ายจะสังเคราะห์กันก็ไม่ใช่แค่หมู่คนดินจะบอกให้ มันคือพลังบารมีของทั้งมหาจักรวาล เพราะฉะนั้นใครฝืนความจริงของมหาจักรวาลผู้นั้นจะเป็นทุกข์ ผู้ใดไม่ฝืนความจริงของมหาจักรวาลผู้นั้นจะเป็นสุข เราเอาความจริงนั้น เขาจะบวกลบคูณหารหมดเลยว่าจะให้ดีเกิดเท่าไร มันก็จะได้เท่านั้น จะมากกว่านั้นไม่ได้ จะน้อยกว่านั้นไม่ได้ เมื่อเวลาสิ่งนั้นเกิดขึ้นมาแล้ว ใครจะได้ประโยชน์มากน้อยแค่ไหนอย่างไร สัจจะแห่งวิบากดีร้ายเขาจะบวกลบคูณหารหมดเลย เขาจะสังเคราะห์ร่วมกันหมดเลย พระพุทธเจ้าพบความลับอันนี้

เพราะฉะนั้น **มติหมู่คนดีจะเป็นการบริหารที่ถูกตรงที่สุด คือการบริหารที่ไม่ผิดพลาดจากสัจจะ** เพราะในอธิปไตยธรรมที่พาเจริญอย่างเดียว ไม่มีเสื่อมเลยนั้น จะมีทั้งการไม่บัญญัติสิ่งที่พระพุทธเจ้าไม่ทรงบัญญัติ ไม่เพิกถอนสิ่งที่พระพุทธเจ้าทรง

บัญญัติแล้ว คือการทำตามที่พระพุทธเจ้าตรัส และในนั้นก็จะมีทั้ง
เคารพเชื่อฟังภิกษุเถระ สังฆปริณายก คือผู้นำในการปฏิบัติที่ถูกตรง
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัส ซึ่งผู้นำนั้นจะเป็นนักบวชหรือฆราวาสก็ได้ ที่มี
คุณสมบัติตามที่พระพุทธเจ้าตรัสในพระไตรปิฎกเล่ม ๒๕ ข้อ ๒๙ ว่า
“...บุคคลไม่เชื่อว่าเป็นเถระ เพราะเหตุที่มีผมหงอกบนศีรษะ วัยของ
บุคคลนั้นแก่หง่อมแล้ว บุคคลนั้นเรากล่าวว่า เป็นผู้แก่เปล่า สัจจะ
ธรรมะอหิงสา (การไม่เบียดเบียน) สัญญะ (การยับยั้ง, การงดเว้น
จากบาป หรือจากการเบียดเบียน) และทมะ มีอยู่ในผู้ใด ผู้นั้นแลมี
มลทินอันตายแล้ว เป็นนักปราชญ์ เราเรียกว่าเป็นเถระ ...บุคคลไม่
เชื่อว่าเป็นสมณะเพราะศีรษะโล้น บุคคลผู้ไม่มีวัตร พุดเลาะแหยะ
มากด้วยความอิจฉาและความโลภจักเป็นสมณะอย่างไรได้ ส่วนผู้ใด
สงบบาปน้อยใหญ่ได้โดยประการทั้งปวง ผู้นั้นเรากล่าวว่าเป็นสมณะ
เพราะสงบบาปได้แล้ว บุคคลไม่เชื่อว่าเป็นภิกษุด้วยเหตุเพียงที่ขอ
คนอื่น บุคคลสมาทานธรรมอันเป็นพิษไม่เชื่อว่าเป็นภิกษุด้วยเหตุนั้น
ผู้ใดในโลกนี้ลอยบุญและบาปแล้ว ประพฤติพรหมจรรย์รัฐธรรมนูญทั้ง
ปวงแล้ว เทียวไปในโลก ผู้นั้นแลเราเรียกว่าเป็นภิกษุ...”

จะมีทั้งการเคารพผู้นำในการปฏิบัติที่ถูกต้องถูกต้องตรงสู่ความ
พ้นทุกข์ ถ้ากลุ่มใดมีความบริสุทธิ์ใจอย่างแท้จริง เคารพพระพุทธเจ้า
จริง เคารพสาวกของพระพุทธเจ้า เคารพผู้นำในการปฏิบัติที่เป็นสาวก
แท้ๆ ของพระพุทธเจ้า จะไม่มีเสื่อมเลย กลุ่มจะไม่มีเสื่อมเลย กลุ่มจะมี
แต่เจริญอย่างเดียว ไม่มีเสื่อม และไม่ต้องเป็นห่วงว่าใครจะได้ตั้งใจ
ตัวเองตลอด ไม่มีทาง คนเหล่านั้นจะไม่มีใครได้ตั้งใจตนเองตลอดหรอก
เพราะอะไร ลิขิตฟ้าดิน ลิขิตมหาจักรวาลจะบอกเองว่าคนนั้นยังมีกิเลส
อะไรอยู่ ลิขิตมหาจักรวาลจะบอกเอง ว่าคนนั้นยังมีกิเลสอะไรอยู่
พอยังมีกิเลสอะไรอยู่เขาจะขวางไม่ให้ได้ตามนั้น แต่เมื่อวางใจได้

เขาถึงจะให้ ใครจะมีความดีมีบาปมีมากแค่ไหนก็ตาม แต่ถ้ายังมีกิเลสยึดมั่นถือมั่นว่าต้องได้ตั้งใจหมาย บาปอันคือกิเลสยึดมั่นถือมั่น เขาจะขัดขวางไม่ให้ได้ แต่เมื่อวางได้เขาจะเปิดทางให้ได้สิ่งนั้น มันก็จะเป็นอย่างนี้

เพราะฉะนั้น ไม่ต้องไปกังวลว่าคนนั้นคนนี้จะได้ตั้งใจตลอด แม้คนเสนอไปแล้วได้ตั้งใจ ก็ยังไม่รู้ว่าตนเองจะยึดหรือจะวางได้หรือไม่ จะเป็นคนยึดมั่นถือมั่น หรือจะเป็นคนวางได้ จะมีอึดตาหรือมีอนัตตาก็ยังไม่รู้ แต่คนที่เสนอไปแล้วเพื่อนไม่เอา คนนั้นจะเช็คได้ทันทีเลยว่าตนเองมีอึดตาหรืออนัตตาหรือไม่ ถ้ามีอึดตา ก็จะเกิดอาการไม่พอใจ เกิดอาการทุกข์ แต่ถ้ามีอนัตตาก็จะไม่ทุกข์ เป็นสุขสบายใจดี จะเช็คได้ทันทีเลย

คนที่สามารถเสนอสิ่งดีไปด้วยใจที่เป็นสุข แล้ววางได้ด้วยใจที่เป็นสุข คนนั้นก็บรรลุธรรม บรรลุธรรมแล้วก็เกิดความสุขใจที่สุด ถ้าใครสามารถทำแบบนั้นได้ตลอด คนนั้นจะเป็นที่เคารพของหมู่กลุ่มจะเป็นที่ไว้วางใจของหมู่กลุ่ม และคนคนนั้นจะเป็นพลังบารมีที่ทำให้หมู่นั้นเจริญ ทำให้ตัวเองเจริญ ทำให้หมู่เจริญ ผู้ใดเสนอดีแล้วสามารถวางดีได้อย่างสนิทใจ ผู้นั้นทำให้หมู่กลุ่มเจริญ เสนอไปแล้วหมู่ไม่เอา เรายังเป็นสุขสบายใจอยู่ได้ ผู้นั้นเป็นคนทำให้หมู่เจริญ แล้วก็ร่วมทำกับหมู่ไปตามมติหมู่คนดี วางได้แล้วร่วมทำกับหมู่ไปตามมติหมู่คนดี โดยทำด้วยความเต็มใจสุขใจ ผู้นั้นคือผู้ที่ทำให้หมู่คนดีเจริญสูงสุด

แต่ผู้ที่เสนอความคิดเห็นไปแล้ว หมู่คนดีก็มีมติเอาด้วย ยังไม่แน่นอนว่าคนนั้นจะทำให้หมู่คนดีนั้นเจริญสูงสุดหรือไม่ ถ้าเสนอไปแล้วคนที่เสนอนั้นจิตไม่ได้ตัดยึดความคิดของตนเอง หมู่เอาตามก็ได้ไม่เอาก็ได้ หมู่เอาตามก็พร้อมลุยด้วยกันด้วยใจที่เป็นสุข แม้หมู่ไม่เอาด้วยก็พร้อมวางด้วยใจที่เป็นสุข แล้วหมู่ก็เอาตามเรา ถ้าเป็นอย่างนั้นผู้

นั่นก็เป็นผู้ที่ทำให้หมู่เจริญสูงสุด

แต่ผู้ที่เสนอข้อมูลออกไปแล้ว และหมู่ก็เอาด้วย แล้วลึกลงตัวเอง ก็ยึดมั่นถือมั่นอยู่ในใจว่า ถ้าหมู่เอาด้วยฉันถึงจะเป็นสุข ถ้าหมู่ไม่เอา ฉันจะเป็นทุกข์ ฉันจะไม่ชอบใจ จะไม่พอใจ คนคนนั้นยังไม่ใช่คนที่ทำให้หมู่เจริญสูงสุด ยังไม่ใช่คนมีพลังบารมีที่จะทำให้หมู่เจริญสูงสุด แต่ตรงกันข้ามจริงๆ แล้วบุคคลที่มีลักษณะดังกล่าวเป็นคนถ่วงหมู่ด้วยซ้ำ คนที่เสนอไปแล้ว แล้วหมู่เอาด้วย เป็นคนถ่วงหมู่ด้วยซ้ำ เพราะตนเองยังมีกิเลสยึดมั่นถือมั่นอยู่ คนคนนั้นเป็นคนถ่วงหมู่ แต่ถ้าคนๆ นั้นวางได้ว่าหมู่จะเอาก็ได้หรือไม่เอาก็ได้ หมู่เอาตามเราก็พร้อมร่วมทำ หมู่ไม่เอาตามเราก็พร้อมร่วมทำตามตามที่หมู่อนุমติ หมู่ว่าเอาแบบไหนก็จะทำไปตามที่หมู่อนุမติ คนนั้นจะเป็นคนพาหมู่เจริญสูงสุด

เราอย่าไปกลัวว่ามันจะเกิดความเสื่อม ผมไม่คิดว่ามันจะเกิดความเสื่อมนะ มันมาถึงวันนี้ ถ้าเราเข้าใจสิ่งนี้ให้ดี ถ้าเรายึดปฏิบัติ ๑. เราเคารพพระพุทธรเจ้า ๒. เราเคารพครูบาอาจารย์ที่เป็นสาวกที่แท้ของพระพุทธรเจ้า ๓. เราน้อมนำคำสอนของพระพุทธรเจ้าและครูบาอาจารย์ที่เป็นสาวกที่แท้ของพระพุทธรเจ้ามาปฏิบัติ โดยเฉพาะ อปฺริหานิยธรรม ๗ สาราณิยธรรม ๖ พุทฺธพจน์ ๗ ไม่มีเสื่อม มีแต่เจริญอย่างเดียวไม่มีเสื่อม แล้วจะช่วยคนได้อย่างมากด้วย อปฺริหานิยธรรม ๗ คือการเอาตามมติหมู่ หรือไม่ก็เอาตามครูบาอาจารย์ที่เป็นสาวกที่แท้ของพระพุทธรเจ้า ครูบาอาจารย์เองก็เคารพหมู่ หรือบางครั้งอาจารย์จะใช้ “อาณานิ” “อำนาจเด็ดขาด” ก็มี จะใช้ม.๔๔ ก็เป็นไปตามเหตุปัจจัยที่เหมาะสมเป็นบางครั้ง

ยกเว้นเรามีข้อมูลบางอย่างที่เห็นว่าจะจะเป็นประโยชน์ต่อหมู่ กลุ่มต่อสังคม ก็แย้งขึ้นมา ว่าอาจารย์ใช้ม.๔๔ ไปแล้ว มันยังมี

ข้อมูลที่เราเห็นว่าดีกว่านั้นอยู่ เราก็เสนอเข้ามาได้ อาจารย์ก็พร้อมวางทั้งนั้นแหละ ไม่ใช่ ม.๔๔ แล้ว จะต้องเปรี๊ยะเปรี๊ยะไปเลย โดยเฉพาะถ้ามันเรื่องของวัตถุต่างๆไป แต่ถ้าเรื่องปรมาตมมันจะเสียหายมาก มันจะอนันตริยกรรม มันจะลำบากมากเกินไป อาจารย์จะใช้ม.๔๔ อย่างเด็ดขาด ม.๔๔ ของอาจารย์จะมีสองลักษณะ คือแบบเด็ดขาด และ แบบฟังรายละเอียดเพิ่ม แต่ถ้าจากสัจจะ จะเด็ดขาดเลย ถ้าเป็นสัจจะที่จะพามนุษย์พ้นทุกข์จะเด็ดขาด

ถ้าเป็นเรื่องวัตถุ สร้างนั่นสร้างนี่ อย่างนั้นอย่างนี้ เรื่องขี้หมูราขี้หมาแห้งพวกนี้ อาจารย์วางได้หมดแหละ สร้างขึ้นมาแล้วใช้ได้ไหม ใช้ไม่ได้ก็ทุบใหม่ทำใหม่ก็ได้ ไอ้ตัวนี้ไม่มีปัญหาหรอก ไอ้เรื่องสร้าง เรื่องการงาน อาจารย์วางได้ทุกเรื่องแหละ แต่เรื่องปรมาตมวางไม่ได้ ปรมาตมที่จะพาหมู่กลุ่มอยู่รอด อันนั้นก็ต้องเด็ดขาด แต่ถ้าเรื่องการสร้าง การทำงานนะพร้อมวางได้ทุกเรื่อง แต่แม้ปรมาตมก็จะไม่ไปบีบคอใครมาทำด้วยนะ ใครไม่พร้อมเราก็ตัดรอบ ไม่ใช่ว่าปรมาตมเลิศยอดก็เลยไปบีบคอคนมาทำก็ไม่ใช่ ปรมาตมเอาเฉพาะคนที่เต็มใจที่จะเอาปรมาตมนั้นมาทำ นี่ก็จะเป็นอยู่อย่างนี้

ส่วนในเรื่องอื่นๆนะวางได้หมดแหละ ต่อให้สั่งการอะไรๆ ถ้ามันมีข้อมูลเปลี่ยนก็เปลี่ยน หนึ่งวินาทีก็เปลี่ยนได้ เสี้ยววินาทีก็เปลี่ยนได้ แม้แต่จะมีมติหมู่ก็ตาม ถ้ามันมีข้อมูลใหม่ ที่จะให้หมู่สังเคราะห์หรืออาจารย์ใช้ ม.๔๔ ไปก็ตาม ถ้ามันมีเรื่องที่จะให้อาจารย์หรือหมู่สังเคราะห์ เราก็เสนอขึ้นมาได้ ไม่ใช่ว่าจะเสนอไม่ได้ พอ“อาณนา”ไปแล้วจะคิดอะไรไม่ได้เลย ก็ไม่ใช่ เสนอขึ้นมาได้ ถ้ามีข้อมูลเปลี่ยนแปลง ข้อมูลเปลี่ยนก็ต้องเปลี่ยนเอามาคุยกัน แล้วก็เอาตามมติหมู่ไปเรื่อยๆ ไม่มีเสื่อม เจริญอย่างเดียว โอให้รับรองกิเลสตาย ธรรมะโตเลย ความสุขแท้โตเลยนะ และจะเป็นความเจริญที่สุดยอดแห่งความเจริญเลย

นี่แหละที่เอาตามมติหมู่เป็นหลัก ในบางครั้งอาจารย์จะใช้ “อาณา” แม้ “อาณา” ก็ยังมี ๒ เวอร์ชัน เวอร์ชันเด็ดขาด กับเวอร์ชัน ยังฟังอยู่ มันยังมี ๒ เวอร์ชัน ก็เรียนรู้ไปตามนั้น แต่หลักๆแล้ว อาจารย์ก็ยังคงเคารพมติหมู่ หมู่ว่าไงก็เอาตามนั้นแหละ ยกเว้นตัว ที่เป็นปรมัตถ์ที่หมู่เข้าใจไม่ได้ ปรมัตถ์ที่สูงที่หมู่เข้าใจไม่ได้ ถ้าทำไปแล้วมันจะบาปหนัก จะพากันอนันตริยกรรม อาจารย์ก็ไม่ปล่อยเรา ไปนรกหรือ ไม่เอาอนันตริยกรรม ไม่เอาเสียหายอย่างหนัก ถ้าจิต วิญญาณเสียหายอย่างหนัก อาจารย์ไม่เอา วิบากกรรมหนักไม่เอา แต่ถ้ามันเรื่องของการประมาณกิจกรรมการงาน เรื่องนั้นเรื่องนี้ อันนี้มันพลิกได้ตลอดเวลาเลย เอา ไม่เอา เอา ไม่เอา ทำ ไม่ทำ ทำ ไม่ทำ วางได้ทุกเรื่อง เรื่องก่อสร้าง เรื่องการงานต่างๆ อาจารย์วางได้ทุก เรื่องสามารถปล่อยได้ทุกเรื่อง เอาก็ได้ไม่เอาก็ได้

เรื่องใครจะมาจะไปปล่อยวางได้ทุกเรื่อง เพราะรู้ว่าคนที่มึนธรรมะ เขาจะมา คนที่มาเป็นประจำแล้วมีความเป็นสุขตามสมควร เขาก็จะมาเป็นประจำ คนที่มาเป็นประจำได้คือคนที่เข้ากระแสเท่านั้นแหละ คนที่ไม่เข้ากระแสมาเป็นประจำไม่ได้ มันจะถูกวิบากร้ายของ ตนเองดันกระเด็นออก มันจะถูกหมู่คนดีคัดศพออก ดังที่พระพุทธเจ้า ตรัสใน พระไตรปิฎก เล่มที่ ๗ ข้อ ๕๑๒ เรื่องปาปภิกษุในอุโบสถ ถูกไล่ ๓ ครั้ง ไม่ออกไป ถูกพระโมคคัลลานะขุดออก **เรื่องอัศจรรย์** ในศาสนาของพระชินะเจ้า ทรงเปรียบเทียบ มหาสมุทร คือ อนุปพพลิกา เปรียบด้วยมหาสมุทรอันลุ่มลึกโดยลำดับ พระสาวก ไม่ละเมิดสิกขาบท เปรียบด้วยมหาสมุทรตั้งอยู่ตามปกติไม่ล้นฝั่ง สงมย์ยอมขับไล่บุคคลทุกทิศออก เปรียบด้วยมหาสมุทรขัดขากศพ **ขึ้นฝั่ง** วรรณะ ๔ เหล่า บวชเป็นบรรพชิตแล้ว ละนามและโคตรเดิม ดูกแม่น้ำใหญ่ไหลไปสู่ มหาสมุทรแล้ว ละนามและโคตรเดิม ภิกษุเป็น

อันมากปริณิพพาน เปรียบด้วยน้ำไหลไปเต็มมหาสมุทร พระธรรมวินัยมีวิมุตติสรสเดียว เปรียบด้วยมหาสมุทรมีรสเค็มรสเดียว พระธรรมวินัยมีรัตนะมาก เป็นที่อยู่ของพระอรหันต์บุคคล ๘ จำพวก เปรียบด้วยมหาสมุทรเป็นที่อยู่ของหมู่สัตว์ แล้วยังคุณในพระศาสนาให้ดำรงอยู่...เรื่องโจทก์โดยกาลอันควร โจทก์ด้วยเรื่องจริง โจทก์ด้วยเรื่องเป็นประโยชน์ จักได้ฝึกฝาย จักมีความทะเลาะเป็นต้น ผู้เป็นโจทก์มีกาย วาจา บริสุทธิ มีเมตตาจิต เป็นพหูสูต รู้ปาดิโมกข์ทั้งสอง เรื่องภิกษุโจทก์โดยกาลอันควร ด้วยเรื่องจริง ด้วยคำสุภาพ ด้วยเรื่องเป็นประโยชน์ ด้วยเมตตาจิต เรื่องภิกษุเดือดร้อน โดยธรรม พึงบรรเทาเหมือนอย่างนั้น เรื่องภิกษุผู้โจทก์และถูกโจทก์เป็นธรรม พึงบรรเทาความเดือดร้อน เรื่อง พระสัมพุทธทรงประกาศข้อปฏิบัติสำหรับภิกษุผู้โจทก์ไว้ ๕ อย่าง คือ ความการุญ ความหวังประโยชน์ ความเอ็นดู ความออกจากอาบัติ ความทำวินัยเป็นเบื้องหน้า เรื่องตั้งอยู่ในความสัตย์และความไม่ขุนเคือง นี่เป็นธรรมดาของจำเลยแล ฯ

จะเห็นได้ว่า พลั้พุทธแท้จะมีเมตตาให้โอกาสคนที่ผิดพลาดไปทำสิ่งที่ไม่ดี ให้กลับใจหยุดสิ่งที่ไม่ดีแล้วหันกลับมาทำสิ่งที่ดี และจะคัดคนไม่ดีที่ทำร้ายแรงมากเกินหรือคนไม่ดีเกินขีดที่ไม่กลับใจให้ออกจากหมู่คนดี เหมือนทะเลจะไม่เก็บศพ แต่จะคัดและศพขึ้นฝั่ง

ดังนั้น ผมจึงไม่ได้เสียดายคนที่ไปแล้วไม่กลับมา ไม่ได้เสียดายเลย ใครไม่มาก็ไม่มา แต่คนที่เขาเข้ากระแสนแล้วเขาไม่ไปไหน เขาก็มาอยู่ที่นี่แหละ วนอยู่ที่นี่แหละ ไล่ยังไม่ไปเลย บางคนนะเราไล่ออกด้วยเพราะไปพลาดทำผิดศีล แต่ลึกๆจิตเขาบั่นทึบความดีไว้แล้ว ก็จะวนเวียนขี้มั่วเลียบค้ายอย่างนั้นแหละ เราไม่ให้เข้า ทุกวันนี้ก็ยังมีคนขี้มั่วเลียบค้าย ถูกลงโทษ ไม่ยอมไปไหน ก็ขี้มั่วเลียบค้าย ขนาดถูกลงโทษไม่ต้องพูดถึงเลยไม่ถูกลงโทษ แต่เขามีวิบากมีความจำเป็นบางอย่าง

หรือมีกิเลสความไม่ชอบใจบางอย่างที่แรงเกิน เขาก็จะไปจากหมู่คนดีแล้วเมื่อถึงระยะเวลาหนึ่งเขาก็จะกลับมาเอง เพราะบางทีเขาก็จะไปเลียแผลเขาบ้าง ก็ทุกข์บางเรื่องก็จะไปเลียแผลบ้าง ก็ธรรมดาของฐานจิตที่จะต้องทุกข์กับวิบากบางตัวที่เข้ามา เลียแผลเดี๋ยวก็มาแล้วไปได้ไม่กี่น้ำหροก ไปสักพักก็มา พ่อครูฯถึงบอกว่า คนเข้ากระแสพุทธจะไปได้ไม่เกิน ๗ ครั้ง เดี่ยวก็มา เป็นสัจจะอยู่อย่างนั้น ไม่ไปไหนหροก

ผมไม่ได้เสียตายคนที่ไม่เข้ากระแสธรรมของพุทธแท้ เพราะเรามาทำมาช่วยเอาคนที่เป็นพุทธแท้ ซึ่งพระพุทธเจ้าตรัสว่ามีปริมาณเท่าฝุ่นปลายเล็บเมื่อเทียบกับดินทั้งแผ่นดินเท่านั้น ไม่ได้ไปเสียตายคนอื่นเรื่องอื่นจริงๆนะ ช่วยคนอื่นไม่ได้มันก็ไม่ได้มีปัญหาหροก ช่วยฝุ่นปลายเล็บได้ก็พอแล้ว ฝุ่นปลายเล็บมีเท่าไรผมก็ช่วยเท่านั้นแหละ จุดที่สำคัญคือ อปปริหานิยธรรม เอาไปทำให้สำคัญเลย

โอัมภาณิยสัวโฮชน ๕ /สัวโฮชนเป็วตำ ๕

คือกิเลสหยาบที่ผูกมัดจิตใจไว้กับทุกข์

๑. สักกายทิฏฐิ (ความเห็นว่างิเลสเป็นตัวเรา)
๒. วิจิกิจฉา (ความลังเลสงสัย)
๓. สีลัพพตปรามาส (การถือศีลอย่างลุ่มๆ คล่ำๆ)
๔. กามฉันทะ (ความพอใจในกาม)
๕. พยาบาท (ความคิดแค้นผู้อื่น)

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๑ “สังคีตีสูตร” ข้อ ๒๘๔)

อภิษมฺม ๔

คือบุคคลผู้ประเสริฐ เพราะห่างไกลจากกิเลส เป็นผู้
บรรลุธรรมอันวิเศษ มี ๔ ฐานะ คือ

๑. พระโสดาบัน (ละสังโยชน์ ๓ ได้)
๒. พระสกิทาคามี (ละสังโยชน์ ๓ ได้ และมีราคะ โทสะ โมหะ
เบาบางแล้ว)
๓. พระอนาคามี (ละสังโยชน์เบื้องต่ำทั้ง ๕ ได้)
๔. พระอรหันต์ (บรรลุเจโตวิมุตติ ปัญญาวิมุตติ เพราะหมดกิเลสที่
หมักหมมในสันดานแล้ว)

(พระไตรปิฎกเล่ม ๙ “มหาลิสูตร” ข้อ ๒๕๐ - ๒๕๓)

สวโยชน์ ๓

คือกิเลสที่ผูกมัดจิตใจไว้กับทุกข์

๑. สักกายทิฏฐิ (ความเห็นว่าเป็นตัวเรา)
๒. วิจิกิจฉา (ความลังเลสงสัย)
๓. สิลัพพตปรามาส (การถือศีลอย่างหลุๆ คลำๆ)

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๑ “สังคีติสูตร” ข้อ ๒๒๘)

มาเพื่ออะไร...

มาเพื่อไม่เอาอะไร...สุดท้ายคือ อะไร?...

สำหรับประเด็นของสารานุกรมธรรม ๖ นั้น ก็ต้องเมตตาในส่วนที่ด้อยจริงๆ นะ ส่วนที่ด้อยเราชื่นชมไม่ได้ ชิงชังก็ไม่ได้ ดูถูกก็ไม่ได้ จะเป็นบาป สิ่งที่ทำได้คือเมตตากับอุเบกขาเท่านั้น จึงจะไม่บาป เป็นบุญกุศล และในส่วนของพุทธพจน์ ๗ ธรรมข้อคุณุภระ เคารพกันนั้น ต้องเคารพในส่วนดีให้ได้ ส่วนดียิ่งดูถูกไม่ได้เลย ต้องเคารพได้อย่างเดียวเท่านั้น ดูถูกไม่ได้ ชิงชังไม่ได้ได้แต่เคารพชื่นชมเท่านั้น **เคารพในสิ่งที่ดี เมตตาในส่วนที่ด้อย แล้วก็สอด้วยอุเบกขา** ทำให้จริงในจิต เมื่อทำให้จริงในจิตได้เท่านั้นแหละ **ก็จะเกิดสภาพพุทธพจน์ ๗ จะเกิดสภาพช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ไม่วิวาทกัน สามัคคีกัน และเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน** จะเกิดจริงๆ ทำจริงๆ เกิดจริงๆ ทำไม่จริงมันก็เกิดไม่จริง ทำจริงมันก็เกิดจริง ทำให้ได้ ถ้าเราทำดี แล้วก็วางให้ได้ ใครจะเข้าใจผิดเข้าใจถูกอย่างไร ปลอ่ยให้เขา

๑๘ มติหมคนตีพาให้เจริญ

เข้าใจผิดเข้าใจถูก ยิ่งไงก็มีคนเข้าใจผิดเราอยู่แล้ว ยิ่งไงก็มีคนเข้าใจถูกเราอยู่แล้ว มันจะต้องมี ดังนั้น **ให้เราทำดีไม่มีถือสาไปเรื่อยๆ ทำความดีร่วมกับหมู่มิตรดีอย่างนี้ไปเรื่อยๆ ถ้าได้องค์ประกอบอย่างนี้แหละ ที่ผมว่าไป เหลือเพื่อเลยที่จะเจริญ ไม่มีเสื่อม เจริญอย่างเดียวไม่มีเสื่อม ทำให้จริงเท่านั้นแหละ**

ตามกิเลสตัวที่อยากได้ตั้งใจตัวเองให้มันทัน กิเลสตัวอยากได้ตั้งใจ มันเป็นตัวร้ายมากเลย ทั้งกิเลสตัวใจร้อน ทั้งกิเลสตัวอยากได้ตั้งใจตนเอง มันร้ายมากเลย มันเป็นกิเลสตัวยิดดี นี่มันแก้ยากกว่าตัวยิดชั่ว ยิดชั่วนี้มันแก้ง่ายกว่ายิดดี เพราะเรารู้ว่ากามนี่มันคือยิดชั่ว ขนาดเรารู้ว่ากามมันชั่ว กามคือเสพพรุปรสกลิ่นเสียงสัมผัสที่เป็นพิษ ขนาดรู้ว่าเป็นชั่ว รุ้งายด้วย แต่การเลิกก็ไม่ใช่ว่าเรื่องง่ายใช่ไหม แต่ติดดีนี่ มันดีด้วย คิดดูสิว่ามันจะวางลงไหม ขนาดติดกามยังวางไม่ค่อยลงเลย ขนาดชั่วชัดๆ เลยนะ มันยังวางไม่ค่อยลงเลย แล้วติดดีมันจะวางลงไหม ติดดีนี่มันวางได้ยากกว่าเยอะเลยนะ

จะวางการติดดีได้ต้องใช้ระบบหมู่เท่านั้น ไม่มีอื่น พระพุทธเจ้าพบวิธีปราบมารตัวนี้แล้ว สุขจากการที่เสพติดได้ตั้งใจหมาย เราก็เคยทำได้ไม่ใช่หรือ เราก็เคยทำงานสำเร็จไม่ใช่หรือ เราก็เคยทำดีสำเร็จไม่ใช่หรือ แล้วมันเก็บได้ไหมสุขนะ มันก็เก็บสุขไม่ได้เหมือนเสพกามนั่นแหละ **สุขจากเสพกามมันก็เก็บไม่ได้หรอก สุขจากเสพติดก็เก็บไม่ได้ แต่สุขจากการทำดีแล้ววางดีได้นั้นเก็บได้ตลอดกาลนาน** สุขจากการทำดีด้วยใจที่เป็นสุข และวางดีด้วยใจที่เป็นสุข ไม่ต้องอยากได้ไม่อยากเป็นไม่อยากมีอะไรด้วยใจที่เป็นสุข และสุดท้ายทุกอย่างก็ดับไป ไม่มีใครได้อะไร ถ้าเราวางดีด้วยใจที่เป็นสุขได้นะ เราจะสุขตลอดกาลนาน โดยไม่ต้องพึ่งใคร

สุขที่ไม่ต้องพึ่งใคร คือสุขจากอนัตตา ทำดีอาศัยอิทธิบาท

อาศัยคุณค่าประโยชน์ ยินดี เต็มใจ พอใจในสิ่งดีที่เราเห็นว่าดี เรา
พากเพียรทำด้วยความสุขใจ เราทำเต็มที่แล้ว วางดีด้วยความสุขใจ
ไม่ต้องไปคิดเสพแม้แต่ว่าเราเป็นคนทำด้วยซ้ำ ไม่ต้องไปเสพภูมิใจที่
เราทำ แต่เราสามารถภูมิใจที่เราไม่ได้ไม่มีไม่เป็นอะไร ภูมิใจที่เราทำ
โดยไม่ต้องอยาก ไม่ได้อยากเป็น ไม่อยากมีอะไร แต่ถ้าภูมิใจที่คนต้อง
รู้ว่าเราทำ แหมไปเสพไอ้ตัวนี้นั้นเป็นกิเลสเป็นบาป ไม่ต้องไปเสพตัว
นั้นหรอก ให้เสพตัวที่ไม่อยากได้ ไม่อยากเป็น ไม่อยากมีอะไร สุดท้าย
ทุกอย่างก็ดับไป เป็นตัวพักที่มีความสุขที่สุดในโลก อนัตตานั่นเป็นตัว
พัก พักที่มีความสุขที่สุดในโลก อิทธิบาทเป็นตัวเพียร อนัตตาเป็นตัว
พัก เราเพียรด้วยความยินดี เต็มใจ พอใจ สุขใจ เพราะเห็นคุณค่า เห็น
ประโยชน์ แล้วพักด้วยความสุขใจ ที่เห็นคุณค่า ประโยชน์ของการไม่
เอาอะไร ไม่ต้องอยากได้ ไม่ต้องอยากมี ไม่ต้องอยากเป็นอะไร เพราะ
สุดท้ายทุกอย่างก็ดับไป สุดท้ายเราก็ปรินิพพาน ศูนย์หมด ไม่ได้ไม่มี
ไม่เป็นอะไร ไม่เสพอะไร ต้องพักด้วยการไม่เสพอะไรให้ได้ แล้วจะ
เป็นสุขที่สุด

ทำงานสำเร็จ ทำดีสำเร็จ แล้วเรารู้สึกเป็นสุข เราผ่านกันมาหมด
แล้ว มันก็สุขแบบเดียวไม่ใช่หรือ เก็บอะไรก็ไม่ได้ แต่ไอ้ที่เก็บได้คือ
อะไร คืออรรถา คือมันติด ได้ติดังใจแล้วมันเป็นสุข พอใจ สบายใจ อรรถา
ก็โตไปเรื่อยๆ วันที่ไม่ได้ดังใจเป็นอย่างไร ดิ้นพ่วนเลยที่นี่ กิเลสมัน
ดูดพลังเราดิ้นพ่วนเลย ทุกข์แสนสาหัสเลย แรงเข้ามาๆ ก็เกลียด
เพื่อน ทุกข์ใจ แรงไปมากๆ ก็เกลียดเพื่อน แรงไปกว่านั้นก็หนีไปออก
จากหมู่เลย กระเด็นเลย มันก็เป็นอย่างนี้แหละ นี่คือสุขจากการได้
เสพงาน เสพติดังใจหมาย มันก็เท่านั้นแหละ

ถ้าเราจะมาเสพงาน เสพดีนี่ะ ไปทำที่บ้านดีกว่า คุณจะได้
งานเยอะกว่านี้อีก ไม่มีใครขวางคุณด้วยใช่ไหม ไปทำที่บ้านดีกว่า
ไปทำงานของตัวเองดีกว่า ไม่ต้องขออนุมัติใครไง จะมาขออนุมัติหมู่

ให้มันเข้าใจมันไม่ได้ตั้งใจให้มันเมื่อยทำไม อยากทำอะไรก็ทำ ก็เสพเข้าไปสิ เดี่ยวรกกัถามหาเอง วันที่ทำงานไม่ถูกใจตัวเอง ก็จะกระอักเลือดตาย จะคันหัวใจตนเอง มันจะกระอักเลือดตายเองนะ

จะทำดีตั้งใจหมาย ก็ไปทำที่บ้านดีกว่า ไปทำที่อื่นดีกว่า คนโลกโลก็ยเขากัทำนะ เขาทำงานเขาทำความดีนะ แต่เขาพันทุกข์ใหม่ เขาไม่พันทุกข์เพราะเขาไม่มีอุปทานิยธรรมเขาไม่มีสราณิยธรรม ๖ ไม่มีพุทพจน์ ๗ เขาไม่พันทุกข์เพราะเขาไม่มีสิ่งนี้มาขัดเกลากการได้ตั้งใจ มาขัดเกลาคความใจร้อน มาขัดเกลาคความยึดมั่นถือมั่น ว่าต้องได้ตั้งใจ เขาไม่ได้มาเรียนรูับารมีของหมู่ ของมหาจักรวาลที่เป็นหนึ่งเดียว ที่เป็นเอกิภาวะ นี่คือธรรมะสองที่เป็นหนึ่ง เอกสโมสธนา ทำหมู่เราและทำทั้งมหาจักรวาลให้เป็นหนึ่งเดียว นี่คือหนึ่งเดียวกับมหาจักรวาลนี้ พลังที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในโลกคือตรงนี้ เขาไม่ได้เรียนรูัหรือกว่า นี่คือบารมีของมหาจักรวาล เขาไม่รู้ แต่ถ้าเขารู้เมื่อไหร่ะ เขาจะไม่เอาอย่างอื่นเลย เอาบารมีของมหาจักรวาล เพราะจะมีวิบากดีมากที่สุด ผลักดันวิบากร้ายออกไปได้มากที่สุด ดูดสิ่งดีเข้ามาได้มากที่สุด หมู่กลุ่มสามัคคิกันมากที่สุด ทุกอย่างเจริญมากที่สุดอยู่ที่ตัวนี้ เข้าใจอันนี้ได้บรรลุธรรมแล้วนะ ใครฟังวันนี้เข้าใจจะบรรลุธรรมเลย จะไม่อยากเอาแต่ใจตนเองเลย ไม่รู้จะเอาไปทำไม เพราะมันคือนรกกเอาแต่ใจตนเองมันคือสุขลวงแป๊บเดียว แต่มันเป็นนรกกชั้วกับชั้วกัลป์ เอาแต่ใจตัวเองมันคือนรกกจะเอาไปทำไม เอานรกกไปทำอะไรไปทำสัมตำไปทำตั้มยำไปทำลาบหรือมันไม่อร่อยหรือ เพราะมันเค็มจัด เผ็ดจัด ขมจัด มันเป็นพิษ มันไม่น่าเอาไปทำอะไรหรือ มันเป็นพิษ

เอาอนัตตาดีกว่า เอาความที่ไม่ต้องได้ตั้งใจเราดีกว่า มีความสุขจากการไม่ได้ตั้งใจ สุขที่สุดในโลก ดีใจจึงไม่ได้ตั้งใจ สุขที่สุดในโลก วิบากหมด กิเลสตาย ได้กุศล นั่นแหละดีที่สุดในโลก เอาให้มันถูกนะ

มาเพื่อไม่เอาอะไร ถ้าทุกข์อยู่แปลว่ายังจะเอาอยู่ มาเพื่อไม่เอาอะไร มาให้ด้วยใจที่เป็นสุขและไม่เอาอะไรด้วยใจที่เป็นสุข นั่นแหละสุขที่สุดในโลก สุขที่ไม่มีอะไรมากระทบได้ กระทบยังไงมันก็ไม่ทุกข์ เพราะมันไม่เอาอะไรกับใคร ให้โดยไม่เอาอะไรจากใครนั่นแหละ จะไม่เอาอะไรจากใครก็คือสลายอัตตาของเราให้ได้ การสลายอัตตาคือสลายกับหมู่มิตรดี นั่นแหละคือการสลายอัตตา สลายกับมิติหมู่มิตรดี สลายกับคนอื่น สลายไป สลายอย่างแท้จริงเลย มันจะได้พลัง ถ้าทำลายกิเลสได้จริง พลังผาสุกผ่องใสก็เกิดจริง เกิดจริงก็บรรลุนิพพานยังทุกข์อยู่แปลว่ายังให้ไม่จริง ให้จริงแล้วไม่ทุกข์

ให้ด้วยใจที่บริสุทธิ์ไม่เอาอะไรทุกเหลี่ยมทุกมุมเลย ไม่เอาแม้แต่ความเข้าใจของเพื่อน ไม่เอาแม้แต่ความเข้าใจของหมู่ไม่เอาอะไรทั้งสิ้น สุนฺ ญญุตตา สุนฺจริงๆ เลย ไม่เอาทุกเหลี่ยมทุกมุม ไม่เอาแม้แต่ลีลาขอบคุณ ลีลาเข้าใจ รอยยิ้ม ไม่เอาอะไรทั้งสิ้น แล้วไม่มีอะไรทุกข์ ให้เขาเข้าใจผิดเราให้ได้ ไม่เอาคำชื่นชม ไม่เอาอะไรทั้งสิ้น เอาความไม่ได้ไม่เป็น ไม่มีอะไร จึงจะเป็นสุขที่สุดในโลก

แม้ความเข้าใจของหมู่ก็ไม่เอา ทำดีแล้วทำตามมติหมู่แล้ว หมู่จะไม่เข้าใจก็ไม่เป็นไร อธิบายไปแล้วหมู่ยังไม่เข้าใจก็ไม่เป็นไร แต่หมู่ให้ทำอะไรก็ทำ หมู่จะไม่เข้าใจก็ไม่เป็นไร แต่ก็บอกความจริงออกไป อะไรควรพูดก็พูด อะไรไม่ควรพูดก็ไม่พูด ถ้าให้แล้วยังเอาอยู่ก็ยังมีทุกข์อยู่ ถ้าให้แล้วไม่มีเอาจะไม่มีความทุกข์ ให้ด้วยใจที่บริสุทธิ์แท้ๆ ไม่มีอะไรจะเอา จะไม่มีอะไรจะทุกข์ ถ้าทุกข์อยู่ ยังมีตัวเอาอยู่ ไปหาให้เจอว่ากิเลสมันจะเอาอะไร แล้วเข้กกบาลมัน ไฉ่ฉ่งเอ๊ย หลอกให้ข้าทุกข์มาตั้งนาน จับได้แล้ว จับได้แล้วอ้อตัวนี้ ตัวมันจะเอา มันจะเอาอันนี้ มันจะเอาเหลี่ยมนี้ เหลี่ยมนี้ มุมนี้ มุมนี้ เข้กกบาลมันเลย

ตะเพิดมันเลย ไปไกลๆ เอ็งเนียคือตัวทุกข์ เอ็งคือตัวเอา ตัวทุกข์
 ข้าไม่เอาข้าไม่ทุกข์ ก็โล่งมันไป

เข้าใจเรื่องวิบากกรรมให้ดี เขาจะเข้าใจผิดก็ไม่ใช่ไร บางทีมันก็จะเอาความเข้าใจถูก บางทีก็จะเอาแค่ไม่ชมก็ไม่ใช่ไรหรอก แต่อย่าด่า
 ก็แล้วกัน ไม่ชมก็ไม่ใช่ไรหรอก นินทาหลังหลังได้ไหม เรามาทำนี้เรา
 ก็ไม่เอาอะไรตอบแทนหรอก ขอแค่เราทำแค่นี้ไม่ให้เขาว่าเท่านั้นแหละ
 ไม่เอาอะไรตอบแทนหรอก ทำเพื่อไม่ให้เขาว่าเท่านั้นแหละ ทำให้มันดี
 ทำให้มันสมบูรณ์เขาจะได้ไม่ว่า เราไม่เอาอะไรหรอก เราจะทำให้มัน
 สมบูรณ์เขาจะได้ไม่ว่า เห็นตัวเอาอยู่ไหม เห็นไหม ชัดอยู่ไหม เอาอะไร
 คำตอบก็คือ เอา”เขาจะได้ไม่ว่า” เอาการได้ตั้งใจคือ เอา “เขาไม่ว่า”
 แต่ถ้าเขาว่าเรารับไม่ได้เราไม่เอาอะไรหรอก แปลว่าอะไร ยังเอาหรือ
 ไม่เอาอยู่ นี่เอาอยู่ เอาความไม่ว่าไง ฟังดีดีนะ เก็บรายละเอียดให้ได้
 ถ้ายังเอาอยู่ แปลว่ายังโง่อยู่ ถ้ายังเอาอะไรอยู่ก็ตาม ยังเป็นนรกอยู่
 ถ้ายังเอาอยู่แปลว่ายังเอนรกอยู่ ยังโง่อยู่ ยังโง่เด็ดขาด อ่านกิเลสให้
 เจอแล้วเชื่อมั่นให้ได้ แล้วเราก็จะเป็นสุขที่สุด เอาละ ถ้าให้มากกว่า
 นี้มันก็จะดีกว่านี้ ไม่แน่หรอกเมื่อฟังสิ่งนี้จะมีคนที่มีบุญบรรลุนิพพาน
 บรรลุนิพพานวันนี้สุขวันนี้ ขอให้บรรลุนิพพานกันทุกท่านครับ สาธุ

สาราณียธรรม ๖

หลักการอยู่ร่วมกันแบบพุทธคือ ให้ระลึกถึงกันด้วย...

๑. เมตตาทายกรรม (เมตตัง กายกัมมัง)
๒. เมตตาวจีกรรม (เมตตัง วจีกัมมัง)
๓. เมตตามโนกรรม (เมตตัง มโนกัมมัง)
๔. แบ่งปันลาภแก่กันเป็นสาธารณโภคี (ลาภธัมมิกาสาธารณโภคี)
๕. ศีลบริบูรณ์เสมอกัน (ศีลสามัญญตา)
๖. ความเห็นอย่างอาริยะเสมอกัน (ทิฏฐิสามัญญตาที่เป็นนียยานิกรรม)

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ “สาราณียสูตร” ข้อ ๒๘๒)

พุทธพจน์ ๗

การหมั่นระลึกถึงกัน (สาราณียธรรม ๖)
ย่อมก่อให้เกิดคุณธรรมตามมาเป็นลำดับ

๑. สาราณียะ (ระลึกถึงกัน)
๒. ปิยกรณะ (รักกัน)
๓. ครุกรณะ (เคารพกัน)
๔. สังคหะ (เกื้อกูลช่วยเหลือกัน)
๕. อวิวาทะ (ไม่วิवादกัน)
๖. สามัคคิยะ (พร้อมเพรียงกัน)
๗. เอกีภาวะ (เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน)

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ “สาราณียสูตร” ข้อ ๒๘๓)

อภิปชาปฤษฎัม ๗

คือธรรมที่พาเจริญอย่างเดียว ไม่มีเสื่อมเลย

๑. หมั่นประชุมกันเนื่องนิตย์
๒. พร้อมเพรียงกันประชุม พร้อมเพรียงกันเล็ก พร้อมเพรียงกันช่วยทำกิจ
๓. ไม่บัญญัติสิ่งทีพระพุทธรเจ้าไม่เคยบัญญัติ และไม่เพิกถอนสิ่งที่ทรงบัญญัติแล้ว
๔. สักการะ เคารพ นับถือ บูชาภิกษุผู้เป็นเถระ เป็นรัตตัญญู เป็นสังฆบิดร เป็นสังฆปริณายก และเชื่อฟังถ้อยคำของท่าน (นักบวชหรือฆราวาสที่เป็นผู้นำในการกำจัดกิเลส)
๕. ไม่ตกอยู่ในอำนาจตัณหา อันจะก่อให้เกิดภพใหม่
๖. ยินดีในเสนาสนะป่า (ยินดีที่จิตมีที่อยู่คือ สงัดจากกิเลสและรู้จักจัดสรรป่าให้เป็นประโยชน์ต่อชีวิต)
๗. ตั้งสติไว้ว่า ทำไหนหนอ เพื่อนพรหมจรรย์ ผู้มีศีลเป็นที่รัก ที่ยังไม่มา ของงมาเถอะ และผู้ที่มาแล้ว ของงอยู่เป็นสุข

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๐ “มหาปริณิพพานสูตร” ข้อ ๗๑)

เหตุแห่งวิมุต ๕

เหตุที่ทำให้บรรลุหลุดพ้นกิเลส (วิมุต) ได้

๑. หลุดพ้นด้วยการฟังธรรม
๒. หลุดพ้นด้วยการแสดงธรรม หรือ สนทนาธรรม
๓. หลุดพ้นด้วยการทบทวนธรรม
๔. หลุดพ้นด้วยการตรึกตรองใคร่ครวญธรรม
๕. หลุดพ้นด้วยสมาธินิมิต (ภาคปฏิบัติมรรค ทั้ง ๗ องค์ ด้วยจิตตั้งมั่น)

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๒ “วิมุตติสูตร” ข้อ ๒๖)

มหาปเทศ ๔

หลักการใช้อ้างอิงตรวจสอบ แล้วตัดสิน

๑. สิ่งใดไม่ห้ามว่า ไม่ควร แต่สิ่งนั้นเข้ากับสิ่งไม่ควร ขัดกับสิ่งควร
สิ่งนั้นจึงไม่ควร
๒. สิ่งใดไม่ห้ามว่า ไม่ควร แต่สิ่งนั้นเข้ากับสิ่งควร ขัดกับสิ่งไม่ควร
สิ่งนั้นจึงควร
๓. สิ่งใดไม่อนุญาตว่า ควร แต่สิ่งนั้นเข้ากับสิ่งไม่ควร ขัดกับสิ่งควร
สิ่งนั้นจึงไม่ควร
๔. สิ่งใดไม่อนุญาตว่า ควร แต่สิ่งนั้นเข้ากับสิ่งควร ขัดกับสิ่งไม่ควร
สิ่งนั้นจึงควร

(พระไตรปิฎกเล่ม ๕ “ภสัชชขันธกะ” ข้อ ๙๒)

สัพปริสทกม ๗

ธรรมของสัตบุรุษ (คนที่มีความเห็นถูกต้อง)

๑. ฌัมมัญญ (เป็นผู้รู้ธรรม)
๒. อตถัญญ (เป็นผู้รู้สาระประโยชน์)
๓. อตตัญญ (เป็นผู้รู้ตน)
๔. มัตตัญญ (เป็นผู้รู้ประมาณ)
๕. กาลัญญ (เป็นผู้รู้เวลาอันควร)
๖. ปริสสัญญ (เป็นผู้รู้หมู่คนและสิ่งแวดล้อม)
๗. ปุคคลปโรปรัญญ (เป็นผู้รู้บุคคล)

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ “ฌัมมัญญสูตร” ข้อ ๖๕)

อริยมรรคมีองค์ ๘

คือทางสู่ความเป็นกลางอันประเสริฐ ๘ ประการ ที่
เป็นข้อปฏิบัติสู่ความเป็นอาริยะ

๑. สัมมาทิฏฐิ (ความเห็นที่ถูกต้องในอริยสัจ ๔ คือทุกข์ เหตุแห่งทุกข์ สภาพดับทุกข์ การปฏิบัติเพื่อดับทุกข์)
๒. สัมมาสังกัปปะ (ความดำริที่ถูกต้อง ในการออกจากกาม ในการไม่พยาบาท ในการไม่เบียดเบียน)
๓. สัมมาวาจา (การเจรจาที่ถูกต้องในศีลข้อ ๔ คือเจตนางดเว้นจากการพูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ พูดเพ้อเจ้อ)
๔. สัมมากัมมันตะ (ทำการทำงานที่ถูกต้องในศีล ๓ ข้อ คือ เจตนางดเว้นจากการฆ่า การลักขโมย การประพฤตินิन्दในกาม)
๕. สัมมาอาชีวะ (การเลี้ยงชีพที่ถูกต้อง คือ เว้นการเลี้ยงชีพในทางที่ผิดอันเป็นมิจฉาอาชีวะ ๕ มาเลี้ยงชีพในทางถูก)
๖. สัมมาวายามะ (ความเพียรที่ถูกต้อง คือไม่ให้อกุศลกรรมที่ยังไม่เกิด บังเกิดขึ้น ละอกุศลกรรมที่เกิดขึ้นแล้ว ให้หมดไป ทำให้กุศลกรรมที่ยังไม่เกิด บังเกิดขึ้น เจริญกุศลกรรมที่เกิดขึ้นแล้วให้บริบูรณ์)
๗. สัมมาสติ (การระลึกที่ถูกต้อง ย่อมพิจารณาเห็นกายในกาย เวทนาในเวทนา จิตในจิต ธรรมในธรรม)
๘. สัมมาสมาธิ (การมีจิตตั้งมั่นที่ถูกต้อง คือปฏิบัติมรรคทั้ง ๗ องค์ ด้วยจิตตั้งมั่นจนบรรลุฌานทั้ง ๔)

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๙ “วิภังคสูตร” ข้อ ๓๓-๔๑)

๗๓๖- ๑๕

คือ ข้อประพจน์เพื่อบรรลุธรรม อันปลอดโปร่งจากกิเลส

สังวรศีล (ถึงพร้อมด้วยศีล)

อปัณณกปฏิบัติ ๓

สำรวมอินทรีย์ (ระวังตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ)

โภชนมัตตัญญูตา (รู้ประมาณในการบริโภค)

ชาคริยานุโยคะ (ทำความเพียรที่นั่งอยู่)

สัทธรรม ๗

ศรัทธา (เชื่อมั่นความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า)

หิริ (ละอายต่อการทำทุจริตกายวาจาใจ)

โอตตปปะ (สะดุ้งกลัวต่อการทำทุจริตกายวาจาใจ)

พหุสุต (ฟังธรรมรู้ธรรมมาก)

วิริยารัมภะ (ปรารถนาความเพียรละอกุศล)

สติ (ระลึกทั่วไม่เผลอใจ)

ปัญญา (รู้แจ้งข้าแรกกิเลสได้)

ฌาน ๔

ปฐมฌาน (ฌานที่ ๑)

ทุติยฌาน (ฌานที่ ๒)

ตติยฌาน (ฌานที่ ๓)

จตุตถฌาน (ฌานที่ ๔)

(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๓ “เสขปฏิบัติปาฐสูตร” ข้อ ๒๗-๓๒)

ปฏิจจสมุปบาท ๑๑ (อนุโลม ๑๑)

คือการอาศัยกันและกันเกิดขึ้น (เป็นไปตามลำดับ)

๑. เพราะอวิชชา (ความหลงผิดไม่รู้ว่ามีกิเลสโลกิยโอรสหลงในโลกียสุข เป็นปัจจัย) (เหตุ) จึงมีสังขาร (สภาพปรุงแต่งสร้างหรือสังเคราะห์ ภายวจาใจ)

๒. สังขาร จึงมี วิญญาณ (อารมณ์จิต)

๓. วิญญาณ จึงมี นามรูป (ตัวรู้และตัวถูกรู้)

๔. นามรูป จึงมี สฬายตนะ (ภาวะเชื่อมต่อระหว่างรูปกับนาม ๖ ภาวะของตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ)

๕. สฬายตนะ จึงมีผัสสะ (กระทบสัมผัส)

๖. ผัสสะ จึงมี เวทนา (ความรู้สึก)

๗. เวทนา จึงมี ตัณหา (ความดิ้นรนปรารถนา)

๘. ตัณหา จึงมี อุปาทาน (ความยึดมั่นถือมั่น)

๙. อุปาทาน จึงมี ภพ (โลกียสุขที่อาศัยเสพอยู่)

๑๐. ภพ จึงมี ชาติ (การเกิดของโลกียสุข)

๑๑. ชาติจึงมีชรา (ความแก่ความเสื่อมของโลกียสุข)

มรณะ (ความตายของโลกียสุข)

โสกะ (ความเศร้าโศกที่ไม่ได้เสพโลกียสุข)

ปริเทวะ (คร่ำครวญรำพันห้วงหาอาลัยอารมณ์ในโลกียสุข)

ทุกข์ (ทรมาน) โทมนัส (เสียใจที่ไม่ได้เสพโลกียสุข)

อุปายาส (ความคับแค้นใจ ที่ไม่ได้เสพโลกียสุข)

กองทุกข์ทั้งมวลนั้นย่อมเกิด ด้วยประการฉะนี้ (ทุกข์ทั้งมวลอันเกิด จากการเสพและไม่ได้เสพโลกียสุข เมื่อหลงติดยึดในโลกียสุขอยู่)

(พระไตรปิฎกเล่ม ๔ “มหำขันธกะ” ข้อ ๑)

อุปกิเลส ๑๖

คือ กิเลสที่ทำให้จิตเศร้าหมอง ๑๖ อย่าง

๑. อภิชฌาวิสมโลภะ (ละโมภเฟื่องเล็งอยากได้)

๒. พยาบาท (ปองร้าย)

๓. โกรธะ (โกรธ)

๔. อุปนาหะ (ผูกโกรธ)

๕. มกขะ (ลบหลู่คุณท่าน)

๖. ปลาสะ (ยกตนเทียบเท่า)

๗. อิสสา (ริษยาไม่อยากให้คนอื่นได้ดี)

๘. มัจฉริยะ (ตระหนี่)

๙. มายา (มารยาเสแสร้งแก่งทำ)

๑๐. สาธูยยะ (โอ้อวด)

๑๑. ถัมภะ (หิวดี)

๑๒. สาร์มภะ (แข่งดีเอาชนะกัน)

๑๓. มานะ (ถือดี)

๑๔. อติมานะ (ดูหมิ่นเขา)

๑๕. มทะ (มัวเมาหลงระเริง)

๑๖. ปมทะ (ประมาทเลินเล่อ)

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๒ “วัตถุปกมสูตร” ข้อ ๙๓)

ผีล ๔๓

(ตุลผีล มัชฌิมผีล มหาลผีล)

จุลศีล

๑. ภิกษุในธรรมวินัยนี้ ละการฆ่าสัตว์ เว้นขาดจากการฆ่าสัตว์ วางทัณฑะ วางศาสตรา มีความละอาย มีความเอ็นดู มีความกรุณา หวังประโยชน์แก่สัตว์ทั้งปวงอยู่ ข้อนี้เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง.

๒. เธอละการลักทรัพย์ เว้นขาดจากการลักทรัพย์ รับแต่ของที่เขาให้ ต้องการแต่ของที่เขาให้ ก็ไม่ประพฤติดนเป็นขโมย เป็นผู้สะอาดอยู่ แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง.

๓. เธอละกรรมเป็นข้าศึกแก่พรหมจรรย์ ประพฤติพรหมจรรย์ ประพฤติห่างไกล เว้นขาดจากเมถุนอันเป็นกิจของชาวบ้าน แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง.

๔. เธอละการพูดเท็จ เว้นขาดจากการพูดเท็จ พูดแต่คำจริง ดำรงคำสัตย์ มีถ้อยคำเป็นหลักฐาน ควรเชื่อได้ ไม่พูดลวงโลก แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง.

๕. เธอละคำส่อเสียด เว้นขาดจากคำส่อเสียด ฟังจากข้างนี้ แล้วไม่ไปบอกข้างโน้น เพื่อให้คนหมู่หนึ่งแตกร้างกัน หรือฟังจากข้างโน้นแล้วไม่มาบอกข้างนี้ เพื่อให้คนหมู่โน้นแตกร้างกัน สมานคนที่

แตกร้างกันแล้วบ้าง ส่งเสริมคนที่พร้อมเพรียงกันแล้วบ้าง ชอบ
คนผู้พร้อมเพรียงกัน เพลิดเพลินในคนผู้พร้อมเพรียงกัน กล่าวแต่
คำที่ทำให้คนพร้อมเพรียงกัน แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง

๖. เธอละคำหยาบ เว้นขาดจากคำหยาบ กล่าวแต่คำที่ไม่มี
โทษ เพราะเหตุ ขวนให้รัก จับใจ เป็นของชาวเมือง คนส่วนมากรักใคร่
พอใจ แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง

๗. เธอละคำเพ้อเจ้อ เว้นขาดจากคำเพ้อเจ้อ พุดถูกกาล
พุดแต่คำที่เป็นจริง พุดอิงอรรถ พุดอิงธรรม พุดอิงวินัย พุดแต่คำ
มีหลักฐาน มีที่อ้าง มีที่กำหนด ประกอบด้วยประโยชน์ โดยกาล
อันควร แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง

๘. เธอเว้นจากการพรากรฟឹชคามและภุตคาม

๙. เธอฉันหนเดียว เว้นการฉันในราตรี งดจากการฉันใน
เวลาวิกาล

๑๐. เธอเว้นจากการพ้อนรำ ขับร้อง ประโคมดนตรีและดู
การเล่น อันเป็นข้าศึกแก่กุศล

๑๑. เธอเว้นขาดจากการทัดทรงประดับ และตกแต่ง
ร่างกายด้วยดอกไม้ของหอมและเครื่องประเทืองผิว อันเป็นฐานแห่ง
การแต่งตัว

๑๒. เธอเว้นขาดจากการนั่งนอนบนที่นั่งที่นอนอันสูงใหญ่

๑๓. เธอเว้นขาดจากการรับทองและเงิน

๑๔. เธอเว้นขาดจากการรับัญญาหารดิบ

๑๕. เธอเว้นขาดจากการรับเนื้อดิบ

๑๖. เธอเว้นขาดจากการรับสตรีและกุมาร

๑๗. เธอเว้นขาดจากการรับทาสีและทาส
๑๘. เธอเว้นขาดจากการรับแพะและแกะ
๑๙. เธอเว้นขาดจากการรับไก่และสุกร
๒๐. เธอเว้นขาดจากการรับช้าง โค ม้า และลา
๒๑. เธอเว้นขาดจากการรับไร่นาและที่ดิน
๒๒. เธอเว้นขาดจากการประกอบบุญตกรรมและการรับใช้
๒๓. เธอเว้นขาดจากการซื้อการขาย
๒๔. เธอเว้นขาดจากการโกงด้วยตราชั่ง การโกงด้วยของปลอม และการโกงด้วยเครื่องตวงวัด
๒๕. เธอเว้นขาดจากการรับสินบน การล่อลวง และการตลบตะแลง
๒๖. เธอเว้นขาดจากการตัด การฆ่า การจองจำ การตีชิง การปล้น และกรรโชก

แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง

จบจุลศีล

มัชฌิมศีล

๑. ภิกษุเว้นขาดจากการพรากรพืชคามและภุตคาม เช่น
อย่างทีสมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก จันโภชนะที่เขาให้ด้วย
ศรัทธาแล้ว ยังประกอบกรพรากรพืชคามและภุตคาม เห็นปานนี้
คือ พืชเกิดแต่เหง้า พืชเกิดแต่ลำต้น พืชเกิดแต่ผล พืชเกิดแต่ยอด
พืชเกิดแต่เมล็ดเป็นที่ครบห้า แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการ
หนึ่ง

๒. ภิกษุเว้นขาดจากการบริโภคของที่ทำการสะสมไว้ เช่น
อย่างทีสมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก จันโภชนะที่เขาให้ด้วย
ศรัทธาแล้ว ยังประกอบกรบริโภคของที่ทำการสะสมไว้เห็น
ปานนี้ คือ สะสมข้าว สะสมน้ำ สะสมผ้า สะสมยาน สะสมที่นอน
สะสมเครื่องประเทืองผิว สะสมของหอม สะสมอมิส แม้ข้อนี้ก็
เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง

๓. ภิกษุเว้นขาดจากการดูการเล่นอันเป็นข้าศึกแก่กุศล
เช่นอย่างทีสมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก จันโภชนะที่เขา
ให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังชวนชวายุดูการเล่นอันเป็นข้าศึกแก่กุศล
เห็นปานนี้คือ การฟ้อน การขับร้อง การประโคมมหรสพ มีการ
รำเป็นต้น การเล่านิยาย การเล่นปรบมือ การเล่นปลุกผี การเล่น
ตีกลอง ฉากภาพบ้านเมืองที่สวยงาม การเล่นของคนจัณฑาล
การเล่นไม้สว่ง การเล่นหน้าศพ ชนช้าง ชนม้า ชนกระบือ ชนโค

ชนแพะ ชนแกะ ชนไก่ รัตนกระหา รำกระบี่กระบอง มวยชก มวยปล้ำ การรบ การตรวจพล การจัดกระบวนทัพ กองทัพ แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง

๔. วิชาขุวันขาดจากการชวนขวายนเล่นการพนันอันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท เช่นอย่างทีสมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันทโฆษณะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังชวนขวายนเล่นการพนันอันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท เห็นปานนี้คือ เล่นหมากruk แฉวละแปดตา แฉวละสิบตา เล่นหมากเก็บ เล่นดวด เล่นหมากไหว เล่นโยนบ่วง เล่นไม้หึ่ง เล่นกำทาย เล่นสะกา เล่นเป่าใบไม้ เล่นไถน้อยๆ เล่นหกคะเมน เล่นกังหัน เล่นตวงทราย เล่นรตน้อยๆ เล่นรณุน้อยๆ เล่นเขียนทายกัน เล่นทายใจ เล่นเลี่ยนคนพิการ แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง

๕. วิชาขุวันขาดจากการนั่งนอนบนที่นั่งที่นอนอันสูงใหญ่ เช่นอย่างทีสมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก ฉันทโฆษณะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังนั่งนอนบนที่นั่งที่นอนอันสูงใหญ่เห็นปานนี้คือ เตียงมีเท้าเกินประมาณ เตียงมีเท้าทำเป็นรูปสัตว์ร้าย ผ้าโกเชาว์ขนยาว เครื่องลาดที่ทำด้วยขนแกะวิจิตรด้วยลวดลาย เครื่องลาดที่ทำด้วยขนแกะสีขาว เครื่องลาดที่มีลัณฐานเป็นช่อดอกไม้ เครื่องลาดที่ยัดขน เครื่องลาดขนแกะวิจิตรด้วยรูปสัตว์ร้ายมีสีหะและเสือเป็นต้น เครื่องลาดขนแกะมีขนตั้ง เครื่องลาดขนแกะมีขนข้างเดียว เครื่องลาดทองและเงินแกมไหม เครื่องลาดไหมขลิบทองและเงิน เครื่องลาดขนแกะจุนางพื่อน ๑๖ คน เครื่องลาดหลังช้าง เครื่องลาดหลังม้า เครื่องลาดในรถ เครื่องลาดที่ทำ

ด้วยหนังสือตัวขี้อินะอันมีขนอ่อนนุ่ม เครื่องลาดอย่างดีทำด้วย
หนังชะมด เครื่องลาดมีเพดาน เครื่องลาดมีหมอนข้าง แม้ข้อนี้
ก็เป็นศิลปะของเธอประการหนึ่ง.

๖. วิชาภูวนาถจากการประกอบการประดับตกแต่งร่างกาย
อันเป็นฐานแห่งการแต่งตัว เช่นอย่างที่ยสมเด็จพระบรมผู้เจริญ
บางจำพวก ฉันทโฆษะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังชวนชวายุ
ประกอบการประดับตกแต่งร่างกายอันเป็นฐานแห่งการแต่งตัว
เห็นปานนี้ คือ อบตัว ไคลอวัยวะ อาบน้ำหอม นวด ส่องกระจก
แต้มตา ทัดดอกไม้ ประเทืองผิว ผัดหน้า ทาปาก ประดับข้อมือ
สวมเกี้ยว ใช้ไม้เท้า ใช้กลัทยา ใช้ดาบ ใช้ขรรค์ ใช้ร่ม สวมรองเท้า
ประดับวิจิตร ติดกรอบหน้า ปักปิ่น ใช้พัดวาลวิชนี นุ่งห่มผ้าขาว
นุ่งห่มผ้ามีชาย แม้ข้อนี้ก็เป็นศิลปะของเธอประการหนึ่ง.

๗. วิชาภูวนาถจากตริจกานกถา เช่นอย่างที่ยสมเด็จพระบรม
ผู้เจริญบางจำพวกฉันทโฆษะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังประกอบ
ตริจกานกถา เห็นปานนี้คือ พุทธเรื่องพระราชา เรื่องโจร เรื่องมหา
อำมาตย์ เรื่องกองทัพ เรื่องภัย เรื่องรบ เรื่องข้าว เรื่องน้ำ เรื่องผ้า
เรื่องที่ดิน เรื่องดอกไม้ เรื่องของหอม เรื่องญาติ เรื่องยาน เรื่อง
บ้าน เรื่องนิคม เรื่องนคร เรื่องชนบท เรื่องสตรี เรื่องบุรุษ เรื่องคน
กล้าหาญ เรื่องตรอก เรื่องทำนน้ำ เรื่องคนที่ล่องลပ်ไปแล้ว เรื่อง
เบ็ดเตล็ด เรื่องโลก เรื่องทะเล เรื่องความเจริญและความเสื่อม
ด้วยประการนั้นๆ แม้ข้อนี้ก็เป็นศิลปะของเธอประการหนึ่ง.

๘. วิชาภูวนาถจากการกล่าวถ้อยคำแก่งแย่งกัน เช่น
อย่างที่ยสมเด็จพระบรมผู้เจริญบางจำพวก ฉันทโฆษะที่เขาให้ด้วย

๓๖ มติหม่อมคนดีพาให้เจริญ

ศรัทธาแล้ว ยังชวนขวยยกกล่าวถ้อยคำแก่งแย่งกันเห็นปานนี้ เช่นว่าท่านไม่รู้ทั่วถึงธรรมวินัยนี้ ข้าพเจ้ารู้ทั่วถึง ท่านรู้จักทั่วถึง ธรรมวินัยนี้ได้อย่างไร ท่านปฏิบัติผิด ข้าพเจ้าปฏิบัติถูกต้องถ้อยคำ ของข้าพเจ้าเป็นประโยชน์ ของท่านไม่เป็นประโยชน์ คำที่ควร จะกล่าวก่อน ท่านกลับกล่าวภายหลัง คำที่ควรจะกล่าวภาย ภายหลัง ท่านกลับกล่าวก่อน ข้อที่ท่านเคยฆ่าของมาฉันแปรไปแล้ว ข้าพเจ้าจับผิดวาตะของท่านได้แล้ว ข้าพเจ้าข่มท่านได้แล้ว ท่าน จงถอนวาตะเสีย มิฉะนั้นจงแก้ไขเสีย ถ้าสามารถ แม้ข้อนี้ก็ เป็น ศีลของเธอประการหนึ่ง

๙. ภิกษุเว้นขาดจากการประกอบพฤติกรรมและการรับใช้ เช่นอย่าง ที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก จันโภชนะที่เขา ให้อยู่ด้วยศรัทธาแล้ว ยังชวนขวยยกประกอบพฤติกรรมและการรับใช้ เห็นปานนี้ คือ รับเป็นบุตรของพระราชา ราชมหาอำมาตย์ กษัตริย์ พราหมณ์ คฤหบดี และกุมารว่า ท่านจงไปในที่นี้ ท่านจงไปในที่ โนน ท่านจงนำเอาสิ่งนี้ไป ท่านจงนำเอาสิ่งนี้ในที่โน้นมา ดังนี้ แม้ ข้อนี้ก็ เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง

๑๐. ภิกษุเว้นขาดจากการพูดหลอกลวง และการพูด เลียบเคียง เช่นอย่าง ที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก จัน โภชนะที่เขาให้อยู่ด้วยศรัทธาแล้ว ยังพูดหลอกลวง พูดเลียบเคียง พูดหวานล่อม พูดและเล็ม แสวงหาลาภด้วยลาภ แม้ข้อนี้ก็ เป็น ศีลของเธอประการหนึ่ง

จบบัณฑิตศีล

มหาศีล

๑. ภิกษุเว้นขาดจากการเลี้ยวซีก โดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา เช่นอย่างทีสมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก จันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังเลี้ยวซีกโดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา เห็นปานนี้ คือ ทายอวัยยะ ทายนิमित ทายอุปบาท ทำนายฝัน ทำนายลักษณะ ทำนายหนูกัดผ้า ทำพิธีบูชาไฟ ทำพิธีเบิกแว่นเวียนเทียน ทำพิธีชัศตเกลือบบูชาไฟ ทำพิธีชัศตรำบูชาไฟ ทำพิธีชัศตข้าวสารบูชาไฟ ทำพิธีเติมเนยบูชาไฟ ทำพิธีเติมน้ำมันบูชาไฟ ทำพิธีเสกเป่าบูชาไฟ ทำพิธีกรรมด้วยโลหิต เป็นหมอดูอวัยยะ ดูลักษณะที่บ้าน ดูลักษณะที่นา เป็นหมอปลูกเสก เป็นหมอผี เป็นหมอลงเลขยันต์คุ้มกันบ้านเรือน เป็นหมองู เป็นหมอยาพิษ เป็นหมอแมลงป่อง เป็นหมอรักษาแผลหนูกัด เป็นหมอทายเสียงนก เป็นหมอทายเสียงกา เป็นหมอทายอายุ เป็นหมอเสกกันลูกศร เป็นหมอทายเสียงสัตว์ แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง.

๒. ภิกษุเว้นขาดจากการเลี้ยวซีก โดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา เช่นอย่างทีสมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวก จันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว เลี้ยวซีกโดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา เห็นปานนี้ คือ ทายลักษณะแก้วมณี ทายลักษณะผ้า ทายลักษณะไม้พลอง ทายลักษณะศาสตรา ทายลักษณะดาบ ทายลักษณะศร ทายลักษณะธนู ทายลักษณะอาวุธ ทายลักษณะสตรี ทายลักษณะบุรุษ ทายลักษณะกุมาร ทายลักษณะกุมารี ทายลักษณะทาส ทายลักษณะทาสี ทายลักษณะช้าง ทายลักษณะม้า ทายลักษณะกระบือ ทายลักษณะโคอุสภะ ทายลักษณะโค ทาย

ลักษณะแพะ ทายลักษณะแกะ ทายลักษณะไก่ ทายลักษณะนก
กระทา ทายลักษณะเหี้ย ทายลักษณะตุ่น ทายลักษณะเต่า ทาย
ลักษณะมด แม้ข้อนี้ก็ เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง

๓. ภิกษุเว้นขาดจากการเลี้ยงชีพ โดยทางผิดด้วยติรัจฉาน
วิชา เช่นอย่าง ที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวกฉันโฆณะที่เขา
ให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา เห็น
ปานนี้ คือ ดูถูกขยาดตราท้พว่า พระราชาจักยกออก พระราชาจัก
ไม่ยกออก พระราชาภายในจักยกเข้าประชิด พระราชาภายนอก
จักถอย พระราชาภายนอกจักยกเข้าประชิด พระราชาภายในจัก
ถอย พระราชาภายในจักมีชัย พระราชาภายนอกจักปราชัย พระ
ราชาภายนอกจักมีชัย พระราชาภายในจักปราชัย พระราชาองค์
นี้จักมีชัย พระราชาองค์นี้จักปราชัย เพราะเหตุนี้ๆ แม้ข้อนี้ก็ เป็น
ศีลของเธอประการหนึ่ง

๔. ภิกษุเว้นขาดจากการเลี้ยงชีพ โดยทางผิดด้วยติรัจฉาน
วิชา เช่นอย่าง ที่สมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวกฉันโฆณะที่
เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา
เห็นปานนี้ คือ พยากรณ์ว่า จักมีจันทรคราส จักมีสุริยคราส จักมี
นักษัตรคราส ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์จักเดินถูกทาง ดวงจันทร์ดวง
อาทิตย์จักเดินผิดทาง ดาวนักษัตรจักเดินถูกทาง ดาวนักษัตรจัก
เดินผิดทาง จักมีอุกกาบาต จักมีดาวหาง จักมีแผ่นดินไหว จักมี
ฟ้าร้อง ดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์และดาวนักษัตรจักขึ้น ดวงจันทร์
ดวงอาทิตย์และดาวนักษัตรจักตก ดวงจันทร์ ดวงอาทิตย์ และ
ดาวนักษัตรจักมัวหมอง ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์ และดาวนักษัตร
จักกระจ่าง จันทรคราสจักมีผลเป็นอย่างนี้ สุริยคราสจักมีผลเป็น
อย่างนี้ นักษัตรคราสจักมีผลเป็นอย่างนี้ ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์
เดินถูกทางจักมีผลเป็นอย่างนี้ ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์เดินผิดทาง

จักมีผลเป็นอย่างนี้ ดาวนักษัตรเดินถูกทางจักมีผลเป็นอย่างนี้ ดาวนักษัตรเดินผิดทางจักมีผลเป็นอย่างนี้ มีอุกกาบาตจักมีผลเป็นอย่างนี้ มีดาวหางจักมีผลเป็นอย่างนี้ แผ่นดินไหวจักมีผลเป็นอย่างนี้ พายุร้องจักมีผลเป็นอย่างนี้ ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์และดาวนักษัตรขึ้นจักมีผลเป็นอย่างนี้ ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์และดาวนักษัตรตกจักมีผลเป็นอย่างนี้ ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์และดาวนักษัตรมัวหมองจักมีผลเป็นอย่างนี้ ดวงจันทร์ดวงอาทิตย์และดาวนักษัตรกระจ่างจักมีผลเป็นอย่างนี้ แม้ข้อนี้ก็เป็ศิลปะการหนึ่ง

๕. วิชาวันขาดจากการเลี้ยงชีพ โดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา เช่นอย่างทีสมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวกฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา เห็นปานนี้ คือ พยากรณ์ว่า จักมีฝนดี จักมีฝนแล้ง จักมีภิกษาหาได้ง่าย จักมีภิกษาหาได้ยาก จักมีความเกษม จักมีภัย จักเกิดโรค จักมีความสำราญหาโรคมิได้ หรือนับคะแนนค่านวณ นับประมวล แต่งกาพย์ โลกาศาสตร์ แม้ข้อนี้ก็เป็ศิลปะการหนึ่ง

๖. วิชาวันขาดจากการเลี้ยงชีพ โดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา เช่นอย่างทีสมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวกฉันโภชนะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา เห็นปานนี้ คือ ให้ฤกษ์อาวาหมงคล ให้ฤกษ์วิวาหมงคล ดูฤกษ์เรียงหมอน ดูฤกษ์หย่าร้าง ดูฤกษ์เก็บทรัพย์ ดูฤกษ์จ่ายทรัพย์ ดูโชคดี ดูเคราะห์ร้าย ให้ยาผดุงครรภ์ ร่ายมนต์ให้ลิ้นกระด้าง ร่ายมนต์ให้คางแข็ง ร่ายมนต์ให้มีอัสัน ร่ายมนต์ไม่ให้หูได้ยินเสียง เป็นหมอทรงกระจก เป็นหมอทรงหญิงสาว เป็นหมอทรงเจ้า บวงสรวงพระอาทิตย์ บวงสรวงท้าวมหาพรหม ร่ายมนต์ฟั่นไฟ ทำพิธีเชิญขวัญ แม้ข้อนี้ก็เป็ศิลปะการหนึ่ง

๗. วิกฤตการณ์ขาดจากการเลี้ยงชีพ โดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา เช่นอย่างทีสมณพราหมณ์ผู้เจริญบางจำพวกฉันโง่ขณะที่เขาให้ด้วยศรัทธาแล้ว ยังเลี้ยงชีพโดยทางผิดด้วยติรัจฉานวิชา เห็นปานนี้ คือ ทำพิธีบนบาน ทำพิธีแก้บน ร่ายมนต์ขับผี สอนมนต์ป้องกันบ้านเรือน ทำกะเทยให้กลับเป็นชาย ทำชายให้กลายเป็นกะเทย ทำพิธีปลุกเรื้อน ทำพิธีบวงสรวงพื้นที่ พ่นน้ำมนต์ รดน้ำมนต์ ทำพิธีบูชาไฟ ประยุสาสำรอก ประยุสาถ่าย ประยุสาถ่ายโทษ เบื้องบน ประยุสาถ่ายโทษเบื้องล่าง ประยุสาแก้ปวดศีรษะ หุงน้ำมันหยอดหู ประยุสาตา ประยุสานัตถ์ ประยุสาทากัด ประยุสาทาสมาน ป้ายยาตา ทำการผ่าตัด รักษาเด็ก ใส่ยา ชะแผล แม้ข้อนี้ก็เป็นศีลของเธอประการหนึ่ง

จบมหาศีล

ปลูกหาบุญในใจตน ดี **พาดนลดกิเลส**

ดร.ใจเพชร กล้าจน (หมอเขียว)

วันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๙

จิตอาสาแพทย์วิถีธรรม เพื่อมวลมนุษยชาติ

เป้าหมายหลักของเครือข่ายแพทย์วิถีธรรมฯ
คือ “เรียนรู้ ฝึกฝนการพึ่งตน และช่วยคนให้พ้นทุกข์”

ขั้นตอนของการเข้ามาเป็นจิตอาสาแพทย์วิถีธรรม

๑. ต้องผ่านการอบรมในค่ายสุขภาพหลักสูตร ๕ วัน หรือ ๗ วัน
ณ ศูนย์เรียนรู้สุขภาพพึ่งตนตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง สวนป่านาบุญ
อำเภอดอนตาล จังหวัดมุกดาหาร หรือศูนย์อื่นๆ ที่เครือข่ายแพทย์
วิถีธรรมแห่งประเทศไทยรับรอง มีการฝึกฝนเรียนรู้ทักษะ การดูแลสุขภาพ
พึ่งตนแนวเศรษฐกิจพอเพียงตามหลักการแพทย์วิถีธรรม

๒. ผู้ที่ตั้งใจเป็นจิตอาสาแพทย์วิถีธรรม มาเสียสละช่วยเหลือกิจกรรม
การทำงานของเครือข่ายแพทย์วิถีธรรมฯ จนเป็นที่ยอมรับของเครือข่าย

๓. เครือข่ายจะทำพิธีมอบเครื่องหมายปลอกแขนจิตอาสาแพทย์วิถี
ธรรม ในค่ายแพนพันธุ์แท้จิตอาสาแพทย์วิถีธรรม (หลักสูตร ๗ วัน) ที่
ตรงกับวันประชุมใหญ่เครือข่ายแพทย์วิถีธรรมฯ ณ ศูนย์สุขภาพสวนป่
นาบุญ ในเดือนเมษายนและตุลาคมของทุกปี

จิตอาสาแพทย์วิถีธรรมที่ต้องการพัฒนาทักษะ องค์ความรู้และ
จิตวิญญาณใน “การพึ่งตน และช่วยคนให้พ้นทุกข์” มากขึ้นได้โดย
สมัครเข้าอบรมในค่ายพระไตรปิฎก (หลักสูตร ๗ วัน) และค่ายแพนพันธุ์แท้
(หลักสูตร ๗ วัน) ซึ่งค่ายทั้ง ๒ นี้ รับเฉพาะผู้ที่เคยผ่านค่าย ๕-๗ วัน มา
แล้วเท่านั้น เพราะการฝึกจะเข้มข้น และยากลำบากกว่าค่ายสุขภาพ เช่น

- ฝึกรับประทานอาหารมังสวิรัตติ วันละ ๑ มื้อ

- สวดมนต์ไหว้พระ นั่งสมาธิ ทบทวนธรรม ตั้งแต่ตี ๔.๐๐ น. และ
เดินเร็ว ออกกำลังกาย กอดจุดลมปราณ โยคะ กายบริหาร ลงฐานงาน
บุญต่างๆ เข้าฟังบรรยาย ฝึกเจโตสมถะ วิปัสสนาในวิถีชีวิตปกติ และ
กิจกรรมอันเป็นกุศลอื่นๆ

สำหรับผู้ผ่านการเข้าค่าย ๓ ค่าย ได้แก่ ค่ายสุขภาพวิถีธรรม (หลักสูตร ๕ วัน หรือ ๗ วัน), ค่ายพระไตรปิฎก (หลักสูตร ๗ วัน) และ ค่ายแฟนพันธุ์แท้จิตอาสา (หลักสูตร ๗ วัน) มีสิทธิสมัครเรียนแพทย์วิถีธรรม (หลักสูตร ๗ ปี) โดยไม่ว่าจะเป็นหลักสูตรใดของการแพทย์วิถีธรรม ก็ล้วนแต่เรียนฟรีสอนฟรีทั้งนั้น

ทุกหลักสูตรมีเป้าหมายเดียว คือ “เรียนรู้ ฝึกฝนการพึ่งตน และช่วยคนให้พ้นทุกข์” โดยการเน้นแก้ปัญหาค้นหาที่ต้นเหตุ ด้วยสิ่งที่ประหยัด เรียบง่าย และแต่ละคนทำเอาเองได้ การเรียนการสอนนั้นใช้องค์ความรู้หลักในวิทยานิพนธ์ระดับปริญญาโท สาขาพัฒนบูรณาการศาสตร์ เรื่อง “ความเจ็บป่วยกับการดูแลสุขภาพแนวเศรษฐกิจพอเพียงตามหลักแพทย์ทางเลือกวิถีพุทธ (แพทย์วิถีธรรม) ของศูนย์เรียนรู้สุขภาพพึ่งตนตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง สวนป่านาบุญ อำเภอดอนตาล จังหวัดมุกดาหาร” ผลงานการค้นพบและเผยแพร่การแพทย์วิถีธรรม ปริญญาเอกวิทยาศาสตร์ดุขฎิบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาสาธารณสุขชุมชน และดุขฎินิพนธ์ปริญญาเอกปรัชญาดุขฎิบัณฑิต สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนากุมิภาค (สาธารณสุขชุมชน) เรื่อง “จิตอาสาแพทย์วิถีพุทธเพื่อมวลมนุษยชาติ” โดย ใจเพชร กล้าจน (หมอเขียว)

หลักปฏิบัติของจิตอาสาแพทย์วิถีธรรม

๑. ทำงานฟรี
๒. พึ่งตนและช่วยคนให้พ้นทุกข์
๓. ถือศีล ๕ เป็นอย่างน้อย
- ละอบายมุข
๔. เคารพมติหมู่

คุณลักษณะของจิตอาสาแพทย์วิถีธรรม

๑. พึ่งตน
๒. เรียบง่าย
๓. ประหยัด
๔. ขยัน
๕. แบ่งปัน

พระพุทธเจ้าตรัสว่า

“ ไปอยู่ที่ไหน ที่นั่นก็เป็นทิพย์ หากเรามีพลังแห่งความดี
หากเราทำลายชั่วกิเลสที่เป็นทุกข์ได้
มนุษยที่มีพัฒนาการสูงสุดจะทำกิจนี้ ไม่ทำอย่างอื่น
สิ่งดีแท้เกิดจากการร่วมร้อยวิญญาณที่ดีแท้
**ไม่มีอะไรมีคุณค่าเท่ากับทำความดีไปด้วย
ลดกิเลสไปด้วย ช่วยคนไปด้วย**

นี่คือกิจที่จะต้องทำให้จิตวิญญาณบริสุทธิ์ และเป็นสุขขึ้น ”

ใจเพชร กล้าจน (หมอเขียว)

วันที่ ๑๘ พฤษภาคม ๒๕๕๘

ค่ายคอยรายปลายฟ้า

คำคมเพชรจากใจเพชร

www.morkeaw.net
www.boonniyom.net

สมุดบันทึกแพทย์วิถีธรรม

อย่าประมาทในชีวิต อย่าปล่อยชีวิตสูญเปล่าไปวันๆ จงวนวายพากเพียรทำความดี ด้วยการพึ่งตนในสิ่งที่จำเป็นต่อชีวิต และถือฤกษ์ทำประโยชน์สุดต่อผู้อื่นให้มากที่สุดเท่าที่องค์ประกอบเหตุปัจจัยจะทำได้ พร้อมกับพากเพียรล้างกิเลส ความคิดยึดในสิ่งต่างๆ อันเป็นเหตุให้ชีวิตเป็นทุกข์ เพราะวันที่วิบากร้ายสร้างปัญหาให้ชีวิต ซึ่งทุกชีวิตจะต้องเผชิญในแต่ละช่วงเวลาของชีวิตอย่างแน่นอนไม่ช้าก็เร็ว เมื่อเผชิญสถานการณ์ดังกล่าว จะได้ไม่ทุกข์ใจ (จากการฝึกลดละล้างกิเลสความคิดยึดไว้แล้ว) และมีเหตุปัจจัยอันเกิดจากพลังความดีที่ได้ทำมาช่วย เพราะแม้แต่พระพุทธเจ้าผู้มีความดีมหาศาลก็หนีไม่พ้น วิบากร้ายที่เกยพลัดเข้ามาในปางที่ยังไม่บำเพ็ญธรรมมาเล่นงาน และท่านก็มีพลังความดีพลังล้างกิเลสที่ได้บำเพ็ญถึงในปัจจุบันและอดีตมาช่วย แต่ผู้ที่ประมาทไม่จวนวายไม่พากเพียรบำเพ็ญความดี ไม่ลดละล้างกิเลส ปล่อยชีวิตให้เปล่าดายไปวันๆ หรือพากเพียรทำความชั่วด้วยซ้ำ วันที่วิบากร้ายสร้างปัญหาให้กับชีวิต ก็จะเป็นทุกข์และไม่มียศประกอบเหตุปัจจัยมาช่วย หรือองค์ประกอบเหตุปัจจัยที่มาช่วยจะลดน้อยลงไปเรื่อยๆ และหมดไปในที่สุด ชีวิตก็จะจมอยู่ในความทุกข์ทรมานอย่างรุนแรงและยาวนาน

พระพุทธเจ้าตรัสว่า **"วันคืนล่วงไปๆ บัดนี้ท่านทำอะไรอยู่
จงยังประโยชน์ตน(การลดละล้างกิเลส) และประโยชน์ท่าน
(การช่วยเหลือผู้อื่น) ให้ถึงพร้อมด้วยความไม่ประมาทเกิด"**

ดังนั้น จึงไม่ควรประมาทในชีวิต จงทำทุกเสี้ยววินาทีให้เป็น
เสี้ยววินาทีแห่งความดี แห่งบุญกุศลอย่างรู้เพียรรู้พัก

อาจารย์ใจเพชร กล้าจน (หมอเขียว)

วันที่ ๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗

คำคมเพชรจากใจเพชร

www.morkeaw.net

www.boonnilyom.net

สมุดบันทึกแพทย์วิถีธรรม

หมูกุ่มคือเครื่องมือสำคัญที่จะพาให้เราเจริญ เป็นเครื่องมือสำคัญในการสร้างอิตตาของเรา ถ้าไม่มีหมูกุ่ม สร้างอิตตาไม่สำเร็จ ไม่มีทางเลย ไม่มีหมูกุ่ม ไม่มีทางพ้นทุกข์ เพราะคุณจะไม่ใช้เครื่องมือในการสร้างอิตตา คุณก็เอาแต่ใจตัวเอง คุณคนเดียว คิดทุกวัน นานาทุกวัน แน่นจันทุกวัน วันหนึ่งไม่ได้ตั้งใจตัวเอง คุณจะกระอักเลือดตาย คุณเคยไหมทำไม่ถูกใจตัวเอง ต่อให้ไม่ถูกใจตัวเอง บางทีธรรมชาติจะทำให้ไม่ได้ตั้งใจ จิตดวงไม่ให้คุณได้ตั้งใจ ธรรมชาติจะมากำลายสิ่งที่คุณทำไว้ จิตดวงสิ่งที่คุณทำไว้ อยู่คนเดียวไปได้แค่แรก อยู่ในหมูกุ่มชั่ว ก็ไปได้แค่แรก

อยู่ในกลุ่มมิตรดีสหายดีไปได้ถึงนิพพาน เพราะหมูกุ่มมิตรดีสหายดีเขาจะไม่ทำตามใจคุณ เขาจะจัดใจคุณ การที่หมูกุ่มไม่ทำตามความคิดของเรา คือเครื่องมือที่พาเราไปนิพพานให้แม่น เป้าว่า เมื่อใดก็ตามที่มีคนจัดใจเรา ไม่ทำตามใจเรา เมื่อนั้นแหละคือเส้นทางสู่นิพพาน ขอให้ตั้งใจได้ว่าเส้นทางสู่นิพพานมาแล้ว ถ้าเราทำถูก ถ้าทำเป็น เดินเป็น เดินไม่เป็น คือวันที่ไปนรก เดินเป็นก็ไปสู่นิพพาน แต่วันที่เพื่อนทำตั้งใจมุ่งหมายเราจะได้นิพพาน หรือไม่ได้นิพพานก็ได้ แต่ส่วนใหญ่พาไปนรก

**วันไหนเพื่อนจัดใจเรา วันนั้นเส้นทางไปนิพพานของเรามาถึงแล้ว จะว่าหรือไม่คว่า
ไปนิพพานหรือนรก วันที่เพื่อนตามใจเรา คือทางไปนรก ถ้าคุณสังวรใจดีๆ คุณก็ไม่ไปนรกหรอก**

ประชุมเครือข่ายสรุปลงใจ สอนป่านาบุญ ๑

อาจารย์โจเพชร กล้าจน (หมอเขียว)

วันที่ ๒๖ มิถุนายน ๒๕๔๗

f คำคมเพชรจากโจเพชร

w www.morkeaw.net
www.boonniyom.net

ประวัติอาจารย์ ดร.ไพฑูริย์ กล้าจน

- ผู้เชี่ยวชาญด้านการแพทย์ทางเลือกวิถีธรรม สำนักการแพทย์ทางเลือก กระทรวงสาธารณสุข
- นักวิชาการสาธารณสุขระดับชำนาญการ โรงพยาบาลอำนาจเจริญ กระทรวงสาธารณสุข
- ประธานจิตอาสาแพทย์วิถีธรรม ศูนย์เรียนรู้สุขภาพพึ่งตนตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง สวนป่านาบุญ
- ประธานมูลนิธิแพทย์วิถีธรรมแห่งประเทศไทย
- ประธานหลักสูตรผู้ประกอบการสังคม สาขาแพทย์วิถีธรรมสถาบันอาศรมศิลป์
- วิชาการบติ สถาบันวิชาราม และผู้อำนวยการสอนศูนย์การเรียนรู้สถาบันวิชาราม

ประวัติการศึกษา

- พ.ศ. ๒๕๓๘ ปริญญาตรีวิทยาศาสตร์สุขภาพ สาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- พ.ศ. ๒๕๔๐ ปริญญาตรีวิทยาศาสตร์สุขภาพ บริหารสาธารณสุข มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- พ.ศ. ๒๕๔๒ สำเร็จการศึกษาวิชาวิทยาศาสตร์การแพทย์แผนไทย, แนวคิดและทฤษฎีการแพทย์แผนไทย, เวชกรรมแผนไทย, เภสัชพฤกษศาสตร์, ธรรมานามัยและสังคมวิทยาการแพทย์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- พ.ศ. ๒๕๔๓ อบรมด้านการแพทย์ทางเลือกจากประเทศมาเลเซีย และจีนไต้หวัน
- พ.ศ. ๒๕๕๓ ปริญญาโทสาขาพัฒนาศาสตร์ (เศรษฐกิจพอเพียง) มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี ทำการศึกษาเรื่อง “ความเจ็บป่วยกับการดูแลสุขภาพตามแนวเศรษฐกิจพอเพียงตามหลักแพทย์ทางเลือกวิถีพุทธของศูนย์เรียนรู้สุขภาพพึ่งตนตามแนวเศรษฐกิจพอเพียงสวนป่านาบุญ อำเภอดอนตาล จังหวัดมุกดาหาร”
- พ.ศ. ๒๕๕๕ ปริญญาเอก วิทยาศาสตร์สุขภาพบัณฑิตกิตติมศักดิ์ สาขาสาธารณสุขชุมชน ด้วยผลงานการค้นพบและเผยแพร่การแพทย์วิถีธรรม มหาวิทยาลัยราชภัฏศรีสะเกษ

● พ.ศ. ๒๕๕๙ ปริญญาเอก ปรัชญาดุสิตบัณฑิต สาขาพุทธศาสตร์การพัฒนาวุฒิปริญญาเอก (สาธารณสุขชุมชน) มหาวิทยาลัยราชภัฏสุรินทร์ ทำการศึกษาเรื่อง “จิตอาสาแพทย์วิถีพุทธเพื่อมวลมนุษยชาติ”

ผลงานรางวัลและเกียรติบัตรต่างๆ

- พ.ศ. ๒๕๓๖ ข้าราชการโรงพยาบาลดีเด่น
- พ.ศ. ๒๕๔๓ ได้รับพระราชอิสริยาภรณ์ช้างเผือก ชั้นที่ ๔ จตุรถาภรณ์ วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๓ เป็นปีที่ ๕๕ ในรัชกาลปัจจุบัน
- พ.ศ. ๒๕๔๓ รางวัลข้าราชการสาธารณสุขดีเด่น จังหวัดมุกดาหาร
- พ.ศ. ๒๕๔๓ รางวัลข้าราชการพลเรือนดีเด่น จังหวัดมุกดาหาร

ผลงานรางวัลและเกียรติบัตรต่างๆ

- พ.ศ. ๒๕๔๕ ได้รับพระราชอิสริยาภรณ์มงกุฎไทย ชั้นที่ ๓ ตริตาภรณ์ วันที่ ๕ ธันวาคม ๒๕๔๕ เป็นปีที่ ๕๗ ในรัชกาลปัจจุบัน
- พ.ศ. ๒๕๕๓ รางวัลต้นแบบคนดีแทนคุณแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๕๓ เครือข่ายเดอะเนชั่น

- พ.ศ. ๒๕๕๓ รางวัลคนค้นคนอวอร์ด ครั้งที่ ๒ สาขาคนต้นเรื่องแห่งปี พ.ศ. ๒๕๕๓

● พ.ศ. ๒๕๕๓ เกียรติบัตรผู้เชี่ยวชาญด้านการแพทย์ทางเลือก วิถีธรรม เพื่อการพึ่งตนตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง สำนักงานแพทย์ทางเลือก กรมพัฒนาการแพทย์แผนไทยและการแพทย์ทางเลือก

● พ.ศ. ๒๕๕๖ ได้รับเชิญจากมูลนิธิอนุรักษ์พันธุ์กรรมพืชสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ให้เป็นองค์ปาฐก แสดงปาฐกถาในงานประชุมสัณฐานชาติ วันที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๕๖ รางวัลประกาศกิตติคุณ “ครูดีไม่มีอบายมุข” ด้านพุทธสาธารณสุข สำนักงานเครือข่ายองค์กรงดเหล้า สำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ สำนักงานคณะกรรมการการจัดการการศึกษาขั้นพื้นฐาน

● พ.ศ. ๒๕๕๖ รางวัลประกาศเกียรติคุณสัมพันธ์ “สังข์เงิน” ผู้ประสบความสำเร็จด้านการประชาสัมพันธ์ประเภทบุคคล สมาคมนักประชาสัมพันธ์แห่งประเทศไทย

ทำดี

โดยไม่เอาอะไร
สุขใจที่สุดในโลก

ดร.ใจเพชร กล้าจน (หมอเขียว)

9 786162 846199